

AVE MARIA

SEPTEMBER, 1939

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravništvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik

**REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.**

**1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.**

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo

v mesecu v naši samostanski cerkvi pri

Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Septemberska štev. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V SEPTEMBRU

Fr. Martin

SPLOŠNI namen: Da bi vsi ljudje spoznali svojega edinega nebeškega Očeta. Vsi smo otroci predobrega Očeta, ki prebiva v nebesih. Ne le po sv. krstu, ampak že od začetka našega bivanja, kajti Bog je nas ustvaril. On je Oče v vsej resnici. Najboljši zemski oče ima le odsvit tistih prelepih očetovskih lastnostih, ki jih ima naš Oče nebeški. Ta Oče neštetih otrok ni kako daljno, nam tuje bitje, ki se mu ne moremo približati. Saj "v njem živimo in se gibljemo in smo." On tudi ni nikakor brezbrizen glede naših zadev. Ravno nasprotno. Njegova mila previdnost preveva vse naše življenje. Celotna naša lasja so preštetih in niti eden lasček ne pade z glave proti njegovi volji. On v svoji neskončni dobroti urejuje vsa naša pota tako, kakor je za nas najboljše — četudi se nam zdi vse narobe.

Otroci smo torej takega skrbnega Očeta. Seveda nekateri smo Očetu bližje kot drugi in se tudi bolj zaupno in otroško k njemu zatekamo in se z njim bolj pogosto in prisrčno pogovarjamo. Srečni, kateri so taki. Kar je pa res žalostno, nekateri ne poznajo svojega Očeta in mnogi ga celo sovražijo. Vendar je želja sv. Cerkve, da bi vsi ljudje spoznali svojega Očeta ter postali pred njim kot otroci, zakaj Bog ljubi otroke prav prisrčno. Saj le otroci pridejo v nebesa, kakor pravi Jezus. Se razume, da ima Jezus v mislih duhovno otroštvo. On namreč hoče, da bi vsi imeli prelepe lastnosti otroštva — čisto, iskreno ljubezen, brezmejno zaupanje, prostost. In kdo bi ne postal tak, ako se le živo zaveda, kaj je Bog zanj.

Vidimo, kako malo se ljudje dandanes bri-

gajo za Boga, kako malo pomislijo, da so otroci Boga Očeta. Zato so razmere tako žalostne na tem svetu. Ljudje se obnašajo kot otroci tega sveta, ne pa kot otroci božji. Združimo se torej ta mesec v molitvi za nezveste otroke nebeškega Očeta.

Misijonski namen: Da bi katoliška akcija napredovala po misijonskih deželah. Katoliška akcija dandanes vzbuja novo življenje v Cerkvi. Znano je, da je ta pokret ustvaril pokojni papež Pij XI. blagega spomina že pred desetimi leti. Namen katoliške akcije je, napeljevati vernike k boljšemu življenju v javnih in zasebnih zadevah. Ta akcija ne dovoli vernikom spanja, marveč zahteva živahno katoliško življenje po katoliških načelih. Je predvsem sodelovanje vernikov s škofi in duhovniki, kajti ti-le ne morejo drugače ničesar doseči. Duhovništvo poučuje, vodi, naganja vernike, vendar morajo verniki sami začeti. Katoliška akcija deluje posebno v družabnem življenju — skuša izboljšati delavske razmere, pospešuje dela ljubezni, itd. Začetek vsega pa mora biti seveda poboljšanje posameznika, drugače je družabno delovanje prazno, brez pravega uspeha. Vsak naj torej najprej pri sebi začne.

Sadov katoliške akcije je povsod veliko. Pa je namenjena katoliška akcija tudi za misijone. V misijonskih deželah je zelo potrebna, kajti se morajo novi verniki utrditi v katoliški veri. Treba je uničiti slab vpliv poganstva na nove člane Cerkve. In do vsega tega se pride po živahni katoliški akciji. Molimo torej, da bi katoliška akcija močno napredovala na širnem misijonskem polju. Beremo, kako se n. pr. na Kitajskem žrtvujejo ne le duhovniki in sestre,

marveč tudi verniki sami, da pomagajo tistim, ki trpijo radi vojske. Podučujejo jih v katoliški veri, jih krščujejo, in jim gredo na pomoč v raznih življenjskih potrebah, kolikor je le mo-

goče. Tako se pridobivajo duše za Kristusa, tako se razširja kraljestvo Kristusa Kralja. Bog daj, da bi se povsod po misijonskih deželah verniki živo zavedali potrebe katoliške akcije.

MARIJI PESEM

(Za njen rojstni dan 8. sept.)

Ime je tvoje, o Marija,
prijetna duši melodija,
ime nam tvoje vse pove,
ob njem zaraja nam srce,
saj božja si in naša Mati
in dal ti Sin je kraljevati,
nad rajske dvignil te vrste . . .

Ime je tvoje pomenljivo,
nebesom petje ljubeznivo:
Devica, Mati in Gospa,
svetišče Večnega Duha,
mogočna angelska Kraljica,
človeštvu blaga Pomočnica,
veselje Stvarnika Boga! —

Pozdravljena, ti močna žena,
in slavljena, na vek češčena!
Nebeški zbori te časte,
vrlin, lepot se vesele
ki tebe, Blažena, krasijo:
"Zahvaljen, Oče, za Marijo,
Zahvaljen, Bog, za nje ime!"

MARIJINI DNEVI V SEPTEMBRU

P. M. Turnšek

PRAZNIK MARIJINEGA ROJSTVA
8. septembra

V MESECU septembru je najradostnejši, našim srcem najmilejši praznik Marijinega rojstva. V bogoslužnih spevih zveni posebna radost: "Rojstvo je danes sv. Device Marije, katere slavno življenje sveti vsem

cerkvam." Ta praznik je vsekakor eden najstarejših Marijinih. O njem že sv. Avguštin navdušeno govori: "Tukaj je, predragi, željeni dan blažene in častitljive vedno Device Marije! Zatorej naj se z največjim slavljem raduje naša zemlja, ki jo krasi rojstni dan tolike Device!" Sv. bogoslužje veliča ta dan Devico Marijo kot srečno glasnico, ki je s svojim rojstvom označila radost vesoljnemu svetu. Iz nje je namreč izšlo sonce pravice, Kristus, naš Bog, ki je odvzel prekletstvo in dal blagoslov, osramotil smrt in dal večno življenje. Sv. Avguštin Marijo pri-

merja z Evo, materjo živih, seveda s to razliko, da je Eva početnica greha, Marija pa milosti, ona nas je ranila, ta pa ozdravila. Zato naj zbori radostno pojo, menjaje sladke speve!

Poživimo vero, da se je po Mariji začelo naše odrešenje! Zahvalimo se ji z vdanostjo in pesmijo! Poživimo tudi zavest, da je Marija naša mati, naša srednica. Po njej izročajmo samega sebe, drug drugega in vse naše življenje Kristusu Gospodu!

PRAZNIK IMENA MARIJINEGA

Med osmino Marijinega rojstva praznuje sv. cerkev še drug Marijin praznik, praznik presv. imena Marijinega, ki ga je v spomin zmage nad Turki (1683) uvedel papež Inocenc XI. Čeprav novejšega izvora, pa se ta praznik lepo podaja v to osmino, saj je presv. Devica že ob rojstvu dobila slavno ime: Marija. Prekrasno govori o Marijinem imenu veliki Marijin častilec sv. Bernard. Pravi, da ime Marijino pomeni morsko zvezdo. Kakor zvezda daje žarke in nič svetlobe ne izgubi, tako tudi Marija, ki je svetu dala božjega Sina, ni izgubila nič svoje deviške časti. To je tista slavna zvezda, porojena iz Jakoba, ki razsvetljuje ves svet, nebesa in zemljo. Pa ne samo razsvetljuje, marveč tudi ogreva duše in telesa, daje rast krepstim in trebi strasti. Sv. Bernard pripisuje Marijinemu imenu čudežno moč. Komur koli grozi, da bi utonil v valovih skušnjav, naj zaupno kliče Marijo. V nevarnostih, stiskah, dvomih misli na Marijo, kliči Marijo! Zakaj nikoli še ni bilo slišati, je znan rek istega svetnika, da bi Marija koga zapustila, ki se je k njej zaupno zatekel. V mašni prošnji tega dne se mati cerkev vdano obrača k Vsemogočnemu, naj bi njeni verni, ki se radujejo Marijinega imena in varstva, na njeno priprošnjo bili rešeni vseh nezgod na zemlji, v nebesih pa bili deležni večne radosti.

Več ljubečega spoštovanja pri izgovarjanju presvečega imena Marijinega, pri molitvi in tudi sicer! Branimo Marijino ime pred vsako zlorabo, odločno posvarimo tiste, ki se drznejo to sveto ime celo preklinjati!

MARIJA SEDEM ŽALOSTI

Ta praznik ima svojo osnovo že v preroških besedah starčka Simeona: "Tvojo dušo bo presunil meč . . ." (Lk 2, 35). Že cerkveni očetje:

sv. Efrem, sv. Ambrozij, sv. Avguštin in sv. Bernard so Marijinim žalostim posvetili lepa premišljevanja. V Rimu v Sikstinski kapeli zlasti slove krasna Michelangelova Pieta, ki se ob njej zbirajo in pri njej, Materi božji Žalostni, iščejo utehe pobožni romarji. Kot "prvo rožo mučencev" so Marijo že zgodaj častili. Pobožnost k Marijinim žalostim pa si je kot posebno oznako vzel servitski red. Sv. Filip Benicij je "obleko Marijinega vdovstva", kakor je nazival redovno obleko, dal celo svetnim ljudem v obliki nekakega škapulirja, in tako je nastala "Bratovščina Marijinih žalosti". V 17. stoletju poznamo že dva praznika na čast Mariji Žalostni, na cvetni petek in na tretjo nedeljo v septembru. Prvi nam prikazuje bolj Marijo pod križem, drugi pa mrtvega Jezusa v Marijinem naročju. Pri obeh praznikih se pa tako v brevirju kot pri mašni daritvi moli čudovito lepi spev: "Mati žalostna je stala". Nedvomno je Marijina bolečina, ko je stala pod križem in ko so ji v naročje položili mrtvega Jezusa, bila najgrenkejša, čeprav so ji tudi druge žalosti globoko ranile srce. Na primer: Simeon ji napove, da se bo Jezusu nasprostovalo, sv. družina mora bežati v Egipt, Jezus se izgubi v templju, Marija sreča Jezusa s križem na rami, križanega Gospoda polože v grob.

Bogoslužje primerja blaženo Devico veliki junakinji Juditi, ki se je žrtvovala in otela Izrael. Tudi Marija se je žrtvovala do najtrpkejših bolečin in s svojo žrtvijo z Jezusom soodrešila svet. V mašni prošnji prosimo, naj bi nam spomin in češčenje njenih bolečin bilo v dušni prid in zveličavni blagoslov. Žalostno Mater božjo so zelo častili mnogi svetniki in bogoljubni možje. Tudi naš božji služabnik Slomšek je bil velik častilec prav Žalostne Matere božje. Sledimo njegovemu zgledu!

NJIHOVA POT A K MATERI

P. Hugo.

(Dalje)

2. AVGUŠTIN H. ROTH.

GRED par leti je ta ameriški konvertit opisal svojo križevno pot v naročje prave matere cerkve pod značilnim naslovom "Epika modernega konvertita", to je romantična zgodba. In to je tudi. On je bil prvotno baptistovski pastor. A ga je že prvo leto njegove službe začel razjedati dvom o resničnosti vere, ki jo oznanja. S sv. pismom kot termometrom v roki je začel meriti, katera izmed pomembnejših krščanskih cerkva ima največ božjega v sebi in bi si najverjetnejše lastila čast, da je prava Kristusova cerkev. Samo katoliško cerkev je izpustil iz svojega primerjalnega študija. Kajti o tej je bil do duše prepričan, da pri tej časti sploh ne pride v poštev.

Po šestih letih tega primerjalnega študija, a tudi mnoge molitve, je pa prišel do zaključka, da more biti samo katoliška cerkev prava Kristusova cerkev. Pa kako je sploh prišel do njene spoznanja, ko jo je vendar izločil iz svojega proučavanja? Po čudnem slučaju. Katoliške duhovnike je mrzil kot samega vruga. Če je imel katerega srečati, jo je mahnil čez cesto na drugo stran. Ko sta si nekoč v Springfieldu, Ill. vsak po svoji strani šla naproti on in neki katoliški duhovnik, je ta prišel na njegovo stran, ter mu po par besedah dal par katoliških knjig, naj jih bere. Kot ameriški gentleman jih je sprejel in iz radovednosti tudi prebral. In prav v njih je izsledil resnico, ki jo je šest let zastonj iskal.

Nato je prvič prestopil prag katoliške cerkve. Pravi, da še nikdar v svojem življenju ni tako živo občutil božje bližine, kot takrat. Nehote je zdrknil na kolena in goreče molil, s sladko zavestjo, da Bog posluša njegovo molitev. Ves spremenjen se je po tem dogodku vrnil domov in ženi povedal, kaj je doživel. Naravnost ji je razodel, da ga mika postati katoličan. Žena pa, strastna protestantinja, mu pravi: "Vedi, tisti trenutek, ko bi ti to storil, bi te jaz z otrokom zapustila in se ločila od tebe!" Da bi res ne napravil te "neumnosti", je mobilizirala sorodnike, prijatelje in znance, posebno pa sosednje pastore, da to preprečijo.

Spričo tega organiziranega odpora je še

enkrat preštudiral nauk poglobitnih krščanskih verstev. Prišel je do istega zaključka. In še do tega, da se spoznani resnici ne sme ustavljati, ampak jo je dolžan za ceno vsake žrtve sprejeti. In to je storil. Neko nedeljo je stopil na prižnico in napovedal govor o cerkvi, ki je človeško delo. Mislil je protestantizem z vsemi njegovimi sektami. S tem je kocka padla. Žena je takoj izvedla svojo grožnjo. Vzela je otroka in šla od njega. Pred slovesom mu je še dejala: "Rajši vidim svojega otroka mrtvega pred seboj, kot bi ga imela truma kakih katoliških nun vzgajati!"

Pač krvava žrtev za pravo vero. A ne edina. Njegovi dotedanji verniki, prijatelji in znanci, so ga radi prestopa na celi črti bojkotirali. Nekateri so se dejansko spozabili nad njim. Tako mu je nekdo v obraz pljunil. Drugi mu je vrečo smeti vrgel v glavo. Čelo pretepli so ga, da je moral v bolnišnici iskati pomoči. Poleg tega je bil na cesti, brez najpotrebnejših sredstev za življenje. Kajti to je bilo v času najhujše ameriške depresije, ko ni bilo moč dobiti dela za najsramotojnjo plačo.

A kar je bilo zanj najgrenkejšo, je postalo kmalu najslajše. Žena z otrokom se je vrnila k njemu in sama prestopila v katoliško cerkev. Toda njegova križeva pot se je vila dalje. Potrkal je za delo tu, potrkal tam, da bi preživel svojo družino. Nikjer se mu ni odprlo. Končno mu ni ostalo drugega, kot da se je obrnil v rodno državo Kansas, kjer je imel še nekaj znancev. Kot protestanta bi ga bili radi sprejeli in mu pomagali v stiski. Kot katoličana ga je vsak po strani gledal. Bolj živaljski, kot človeški dom je imel, pa še ta mu je zgorel. Usmiljen sosed mu je prepustil svoj prazen kokošnjak za stanovanje. Delal je pri CWA za \$7.60 na teden. Kamenje je nalagal na truck. Njegov boss je bil pa lasten bivši faran.

Le družina močne, žive vere more take grenke preskušnje nestrta prestati. In ta je bila takrat edino premoženje Rothove družine. V njej je našla moč in tolažbo. "Vera nam je bila," piše, "v tistih težkih mesecih edina opora in tolažba, da nismo omagali."

3. PRINCEZINJA ANA HOHENZOLLERNSKA GROFINJA HESSENSKA.

Hohenzollernska vladarska hiša je bila znana kot hrbtnica protestantizma. Dolgo si

je štela v posebno čast, da ni noben njen član odpadel h katolicizmu. Zato si lahko že naprej mislimo kake težave je morala prestati princezinja Ana, preden se je vrnila v naročje matere cerkve. Že kot 11 letno dekletce je l. 1847 v kolinski stolnici dobila prve simpatije do katoliške vere in cerkve, ki so pozneje postajale vedno večje. A da bi se ju mogla kdaj okleniti, se je zdelo naravnost nemogoče.

Skoraj 20 let pozneje ji je trenutno vstala zarja upanja, da se ji bo srčna želja izpolnila. A ji je takoj zopet ugasnila. Takrat je bila že deželna grofinja Hessenska. Vse druge ovire je že premagala, samo svojega moža princa Friderika Viljema ni mogla preprostiti, da bi ji dovolil prestop. Preveč splošnih, če že ne oseb- nih ozirov mu je to branilo. Pred vsem protestantska dežela ni smela dobiti katoliške matere. Ta ovira je l. 1884, ko je postala vdova, sama po sebi padla.

Z vso resnostjo se je začela pripravljati na prestop. A je preteklo še sedem let, preden je mogla storiti ta korak. Treba je bilo še preko- toliko zaprek. Ko ji niso mogli drugače zau- staviti tega koraka, so jo hoteli oplášiti s cesar- sko nemilostjo takrat še tako mogočnega Vilje- ma II. Ona je pa junaško odgovorila: "Hohen- zollerci so nas oropali trona, dežele in staleža. Zadnjega, kar mi je še ostalo, svojega prepri- čanja jim pa ne bom žrtvovala." Dne 1. okt. 1901 je v semeniški kapeli v Fuldi izpovedala katoliško vero. Cesarju Viljemu se je res do smrti zamerila, ker je prestopila v vero, "ki jo on sovraži", kot ji je dobesedno pisal. Šele na njeni smrtni postelji se je spravil ž njo, potem ko mu je odkrito povedala, da je v katoliški ve- ri in cerkvi v resnici našla, kar je iskala: mir vesti, mir srca, pravo srečo in jasen, upapolen pogled v večnost.

Sedemnajst let je preživela v naročju ma- tere cerkve. Leto in dan svojega prestopa je imenovala najsrečnejša celega svojega dolgega življenja. Deset le po svojem spreobrnjenju je izjavila: "Če gledam ob desetletnici kar sem katoličanka nazaj, jo gledam vso ožarjeno od radostne glorijske. Božje sonce me je obsevalo in sipalo name milost za milostjo." — "Biti član katoliške cerkve," je 1911 pisala konvertitu Al- bertu pl. Ruville, "je edina sreča brez razočar- ranja in vredna vsake žrtve." Umrta je kot tre- tjerednica 12. jun. 1918, stara 82 let.

4. FRIDERIK LEOPOLD GROF STOLBERG.

Rojen je bil 7. nov. 1750 in vzgojen kot ve- ren protestant. Zelo nadarjenega in globoko naobraženega pa protestantizem trajno ni mo- gel zadovoljiti. Preplitev se mu je zdel. Dolgo je iskal solidnejšega temelja za svoj življenski nazor. Raznim sodobnim duševnim veličinam je prisluhnil, če imajo morda kaj boljšega zanj. Samo ateizem se mu je vedno zdel nesmiseln. Je bil pač preplemenitega srca in preglobokega duha. Ob neki priliki se je izrazil: "Kar bridko mi postane pri srcu, če srečam ljudi, ki menijo, da se da živeti brez Boga."

Ko se je seznanil z nekaterimi vodilnimi katoliškimi izobraženci svojega časa, kot znano konvertitinjo kneginjo Gallitzin, Overbergom i. dr. se mu je začelo polagoma svitati, kje naj išče popolne resnice. A celih sedem let sta z enako mislečo ženo proučevala in primerjala protestantizem in katolicizem. Prišla sta že do zaključka, da more biti samo katoliška vera prava Kristusova vera in samo katoliška cerkev njegova prava cerkev. Kljub temu sta še ved- no odlašala s prestopom vanjo.

V tem duševno tako mučnem položaju jima je prišel pobožni Overberg na pomoč. Vedel je, da še tako temeljito in globoko študiranje človeka pripelje kvečjemu do praga vere. Preko praga ga ne dvigne nobena učenost, ampak sa- mo milost. To jima je povedal in ju spomnil, da je čas začeti veliko in zaupno moliti za to milost. Obenem je mobiliziral svoje prvoob- najance, naj na ta svoj najlepši dan, ko bodo postali živi božji tabernaklji Jezusu predlože prošnjo za dvojje duš, ki prav tako drhte po njem, kot njihove.

Kot bi jima mrena padla z dušnih oči, jima je postalo naenkrat vse jasno, kar še nista razu- mela. Obenem sta spoznala, da bi bilo vsako nadaljne kolebanje in obiranje zloraba božje milosti. Glava in srce sta bila pripravljena iz- reči: Credo! Verujem. Dne 1. jun. 1800 sta v zasebni kapeli kneginje Gallitzin oba hkrati iz- povedala katoliško vero. To je bil zanju dan nepojmljive sreče, o kateri se nista mogla nikoli zadosti opisati, se Bogu nikdar dosti zahvaliti zanj. a gospo pl. Montagy je pisal on: "Moja duša se raduje pred živim Bogom. Kajti ptiček je našel svoje zatišje in lastavica svoje gnezdo." Lavatru pa je pisal: "O, kako blaženega se ču- tim, dasi tako nevrednega v njenem naročju."

še umirajoč je dejal: "Kako srečnega se čutim v naročju katoliške cerkve. Otroci moji, pojmo Gospodu vesele hvalnice!"

5. GROFICA IDA HAHN-HAHN.

Ta znamenita nemška pisateljica je bila prvotno sicer protestantinja, a nikoli verna protestantinja. Kakor njen oče grof Karl Hahn-Reuhaus, velik lahkoživec, si je tudi ona svojo lastno vero sama zvarila, kot je bila pri takratnih v se zaljubljenih izobrazencih navada in je še danes. Glavne "resnice" njene vere so bile: Ljubezen, seveda naravna, čutna, resnica in slava. Toda s to vero njeno srce ni bilo zadovoljno. Duševno vedno bolj razdvojena in razorana je sama pred seboj begala po svetu. Celo Evropo je prebrodila in še Palestino je preromala, da najde utehe svojemu srcu.

Na teh potovanjih se je seznanila tudi s katoliško vero in cerkvijo. Marsikaj, kar je videla na njih, jo je privlačilo. A ko se je vračala s svojih potovanj v Nemčijo in pogrevala vtise, ki jih je prinesla s seboj, ji je še večja mora legla na izmučeno srce. Pravi, da je včasih do dveh treh zjutraj begala po svojem balkonu gori in doli, s tako težkim srcem, kot bi zemeljska obla ležala na njem. Vrgla se je v proučavanje protestantizma in katolicizma. Tudi bogoslužnih vaj se je začela udeleževati. Vsekako ji je katoliško bogoslužje mnogo več nudilo, kot protestantsko. Zaključek njenega primerjalnega verskega študija je bil: "Ko bi se že morala kake cerkve okleniti, bi bila to edino katoliška."

Te se je po mnogih nadaljnjih bojih v resnici oklenila. Ko je pri breslavskem škofu, kardinalu Diepenbrocku, potrkala za sprejem v katoliško cerkev, ji sprva ni verjel, da resno misli. Je pač vedel da leposlovno nadahnjene duše, kot je bila ona, kaj rade obvisijo na zunanji lepoti katolicizma in iščejo le nekake leposlovne vere. Zato ji je osupljivo odkrito, da naravnost odbijajoče odgovoril. In to šele na njeno drugo pismo. Dejal ji je, da če resno misli na prestop mora biti pripravljena na temeljit in korenit obračun sama s seboj. Doslej je bila kača, ki je s svojim strupom, svojimi spisi zastrupljala duše. Zdaj mora biti pripravljena na vlogo cestinarja in spokornice v raševini, da javno popravi pohujšanje in dokaže, da ima resno voljo začeti čisto drugo življenje. Le potem da bo našla v katoliški cerkvi mir in pokoj.

Dobro je prestala to trdo preskušnjo. Nekdaj silno občutljiva in zamerljiva, je zdaj izjavila, da je to pismo s solzami in kleče brala in zopet brala ter vmes zdihovala, da je njegov trpek ton edino primeren za take kot je ona. Nato jo je kardinal izročil tedanjemu berlinskemu proštu, poznejšemu mogunškemu škofu Emanuelu pl. Kettelerju, da je pripravi za sprejem. Ker je bila že temeljito poučena o katoliški veri, je bila že po enem mesecu 26. marca 1850 sprejeta v naročje katoliške cerkve.

Svojo dolgo in trnjevo pot od lastne do božje vere, je opisala v knjigi "Iz Babilona v Jeruzalem". V njej pravi: "Vrnila sem se iz Babilona v Jeruzalem, iz tujine v domovino, iz osamljenosti v občestvo, iz razdrapanosti v edinstvo, iz nemira k miru, od laži k resnici, iz sveta k Bogu. Verujem! O, ko bi mi bile na razpolago besede, da bi izrazila čustva, ki spremljajo ta moj: Verujem. Blagor vam, ki ste bili v naročju sv. cerkve rojeni in od zibelke potom sv. zakramentov njej učlanjeni in nanjo navezani... A blagor tudi meni, ki sem bila v trenutku deležna tega, kar vas skozi vse življenje spremlja. In če imate vi prednost pred menoj, da se že od nekdaj naslanjate ob zakladih milosti, imam naspotno jaz to prednost, da teh zakladov nisem nekako sanjaje prinesla iz otročje dobe, ampak s popolnim prepričanjem sprejela. In to je približno isto, kot če bi beračica kraljica postala."

Poslej je bila kot plodovita pisateljica pravi apostol katoliške misli. Kar ji je pisateljstvo vrglo in tega ni bilo malo, ker je zelo skromno živela, se je vse raztočilo v dobrodelne namene. Spodbudno bogoudano je po mučni bolezni odšla po plačilo 12. jan. 1880.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

**Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.**

VI. RESITEV.

ELIZA je zaupala v moža, ki jo je na bregu reke sprejel tako prijazno in je šla na njegovo nasvetovanje s svojim otrokom v omenjeno hišo. Ni se varala v svojem pričakovanju; hišna gospodinja jo je sprejela jako prijazno. Njen mož je bil v velikem mestu Washingtonu pri sejah, ker je ondi bil starešina, pričakovali so ga vsak dan iz mesta.

Gospod Bird, tako mu je bilo ime, je bil v marsikateri reči gospodu Vilsonu podoben. Tudi on je bil jako natančen v spolnovanju obstojecih postav in želel je zategadelj, da bi se zoper sužnje dane postave enako ostro in vestno spolnovale, kakor druge, četudi le po besedah. Ako se je slučajno primerilo, se nikakor ni mogel vdati, da bi pomagal loviti vbežnega sužnja, temveč pomagal mu je na skrivnem, da je ušel, ali je pa vsaj zatislil eno oko; bilo mu je samo na tem, da bi ga očitno ne grajali, ker je bil mož gosposke. Bil je jako dobrega srca, pa to je bolj skrival in kdor ga ni natanko poznal, bi bil mislil, da je grozen trdosrčnež. Toda kadar je veljalo pomagati ubogemu in stiskanemu, bil je koj pripravljen in štel si je to še celo v dolžnost, katera še hvale ne potrebuje. Bilo mu je tudi zoprno, če je kdo kaj takega hvalil.

Prišel je res še tisti večer domu; bil je silno truden. Ko je pozdravil svojo družino, je odložil potno robo in namenil, po večerji iti spat. Njegova žena mu je povedala, da je sprejela mlado sužnjo, katera je s svojim otrokom pobegnila iz Kentukija. — V začetku je bil zavoljo tega nevoljen, ker to je bilo, kakor je mislil, naravnost zoper deželne postave.

Toda, ko ga je njegova soproga, enako usmiljena in krščanska žena, kakor gospa Željčeva, namesto odgovora peljala k postelji, katero so v naglosti napravili za Elizo in je tukaj videl zmučeno na pol omedljeno mater; ko je videl, kako je večkrat iz težkih svojih sanj planila in v strahu pogledala po svojem otroku, da bi ji ga ne vzeli okrutni zasledovalci; ko mu je potem, ko se je zbrigtala, vse natanko razložila, kako se je ž njo godilo in zakaj je ušla, ome-

čilo se je njegovo srce in pozabil je, da je mož gosposke. Zategadelj je čutil toliko živeje, kaj je občutilo srce preganjane Elize in takoj se je odločil ji pomagati na njenem begu. Da bi jo dalje obdržal v hiši, se mu ni zdelo varno, ker bi ljudje lahko kmalu zvedeli o tem. Sklenil je tedaj jo še tisto noč spraviti k dobremu, staremu znancu, kateri je stanoval na samem sredi gozda in o katerem je vedel, da bi rajše dal svoje življenje, kakor da bi sebi izročene begune ovadil njihovim zasledovalcem. Ta pošteni mož, ki se je imenoval Van Tromp, je imel veliko posestvo z mnogimi sužnji v Kentukiju, šel je samo zategadelj od ondod v svobodno deželo Ohijo, ker ni mogel več strpeti, kako neusmiljeno se je v njegovi okolici ravnalo s sužnji, in ker je bil popolnoma prepričan, kako velika krivica je, svoje brate v sužnosti zatiravati. —

Dasiravno je bil gospod Bird silno utrujen, vendar nikakor ni dovolil, da bi kdo drug Elizo z otrokom peljal k Van Trompu. Bal se je namreč, da ne bi bil hlapec dovolj previden in bi skrivnost na kak način izdal. Tudi je peljala pot po nevarnem močvirju, katero je on sam najbolje poznal.

Najprvo je bilo treba Elizo in otroka okrepčati z dobro hrano. Skrbno so ji obvezali noge, ki so bile od ostrega ledu ranjene in krvave in so preskrbeli njo in otroka z gorko obleko. Potem je ukazal gospod Bird vpreči, rekoč da ima silen opravke v nekem ohijskem mestu in se je pozno ponoči odpeljal z obema.

Kakor je pričakoval, tako je tudi gospod Van Tromp sprejel vse tri; gospod starešina pa, kateri je na videz res hotel obiskati tisto mesto in tamošnje prijatelje, se je odpeljal takoj nemudoma. Pred svojim odhodom je še stisnil Elizi bankovec za deset dolarjev v roko.

Eliza je ostala več dni na tem samotnem, tihem in prijaznem kraju. Tu se je popolnoma oddahnila od prestanega strahu in trpljenja. Med tem pa sta po Haleju najeta lovca Tom Lokar in Marks izvohala njen sled; gospod Van Tromp si je to vsaj domišljjal iz raznih okolščin, in dasiravno se ni bal ne nju ne pomagačev, skrbelo ga je vendar, da bi se Eliza preveč ne ustra-

šila, in da bi se sploh njen beg v Kanado tako preveč ne otežil. Sklenil je tedaj njo in njene- ga otroka prepeljati k nekemu prijatelju, pri katerem bi ne bila samo še bolj skrita kakor pri njem, ampak bi tudi imela še boljšo priložnost dalje potovati. Ta sklep je tudi kmalu izvedel.

Eliza se je tukaj tako privadila, da je pozabila skoraj vso žalost in v sladkem upanju za prihodnost živela. Ti ljudje so bili pa tudi posebno dobrega srca. Odkritosrčno in vneto so goreli v krščanski ljubezni do bližnjega ter so voljno prenašali drugih slabosti in napake.

Družina, pri kateri je zdaj bivala Eliza, se je imenovala Halidej; možu šestdeset let staremu je bilo ime Simon in žena, stara kakih petdeset let, imela je tudi starozakonsko ime Rahel. V celem tistem kraju so stanovali dobri ljudje in so bili kakor ena sama, v ljubezni in edinosti živeča rodovina. Vsi so radi pomagali nevoljnim in preganjanim, posebno pa so si ubežni sužnji bili lahko svesti, da bodo pri teh ljudeh dobili pomoč. Ti ljudje so bili sploh v severni Ameriki prvi, kateri se niso protivili samo ostudni kupčiji z sužnji, temveč tudi robstvu.

Že od leta 1766 in 1775 so si v resnici prizadevali, da bi po mogočnosti olajšali stan sužnjem. Mnogi izmed njih pa se niso potegovali samo za to, temveč so naravnost oprostili svoje sužnje. Po tem lepem izgledu so se tudi ravnali njihovi bratje v deželah Virginiji, Marylandu, Pennsylvaniji itd. Če so tedaj pozneje sužnji ušli svojim gospodarjem, pribežali so navadno k tem ljudem, ker so dobro vedeli, da jim bodo pri begu pomagali. Taki slučajji so se primerjali dostikrat in zategadelj so se tamošnji ljudje kmalu seznanili z vsemi zvijačami robskih lovcev ter so se tudi naučili, da so s svojo umnostjo tako prevarjali imenovane lovce, da je bil malokedaj kak suženj vjet, kateri se je zatekel pod njihovo pomoč in obrambo.

Da je o tem vedel mož, kakršen je bil Jurij, si pač lahko mislimo. 'Prijatelji', o katerih je govoril z gospodom Vilsonom, in kateri so tudi zamorca Jima podpirali, so bili gori imenovani ljudje; oni so bili, ki so ga sprejeli po njegovem prihodu v Ohijo in za toliko časa skrivali, da je za potovanje prišla ugodna priložnost.

Bili so vedno v zvezi med seboj in zategadelj je bilo prav lahko, da je Jurij v kratkem zvedel o Elizi z otrokom pri Halideju.

Potem ko so Elizo, ki je zavoljo dosedanje- ga strahu še vedno jako trpela, previdno pripravili, pripeljali so enega večera Jurija v Halidejevo hišo. Ni mogoče popisati veselja, katero sta občutila mož in žena, ko sta se tako nenadoma sešla.

Pa vendar še nista bila popolnoma v varnosti in zdaj je bilo najprvo pomisliti, kako bi ju najhitreje spravili v mesto Sanduski ob jezeru Eri-ju (v deželi Ohijo), da bi se mogla od ondod prepeljati v Kanado. Kakor so natanko zvedeli ljudoljubi prijatelji, zasledovalci niso počivali.

Eden navedenih prijateljev z imenom Pinhas je moral prenočiti v neki gostilni, ter je pri tej priložnosti skrivaj poslušal pogovore lovcev, iz katerih je posnel, da ubežnikom preti silna nevarnost. Lovci niso bili nihče drugi, kakor Tom Lokar in Marks, ki sta se z nekim svojih znancev posvetovala, kako bi najložje ubežnika vjela. Druhal pa ni zapazila moža, ki je v majhni sobi poleg gostilnice ležal in poslušal. Pogovarjala sta se, da pojdeta prihodnjega dne z dvema sodnijskima hlapcema v Halidejevo hišo in bota v imenu postave tirjala, da naj izroči vse ubežnike.

Da bi obljubljenih 50 dolarjev ne bilo izgubljenih, sta hotela Henrička poslati Halejevim opravnikom nazaj v Kentuki, njegovo mater pa peljati v južne kraje ter jo tamkaj prodati na svoj račun; nadejala sta se, da bi jo za šestnajst ali sedemnajst sto dolarjev spečala.

Vrli Pinhas je odhitel natihoma ter vse naznanil ubežnikom, poskrbel je potem s Halidejem in nekaterimi sosedi, da so se odpravili kar najhitreje. Še pred polnočjo so vsi sedeli v prostornem pokritem vozu, s katerim sta dva čila konjiča oddirjala proti že omenjenemu mestu Sanduskiju.

Lovca robov sta si menda beg mislila ali pa sta ga seznela na kak drug način. Vzdignila sta se še pred določenim časom in ko sta še poprej gotovo zvedela, kaj se je zgodilo, zasela sta svoja konja, ki sta stala pripravljena in jo poredila za beguni. Razven dveh sodnijskih hlapcev pridružilo se jima je še več drugih, katerim sta obljubila obilo pijače in denarjev.

K sreči so prišli še le potem blizo voza, ko je že pridrčal do mesta, katero je Pinhas že poprej izbral kot dobro zavetje, če bi se primerilo, da bi jih preganjalci izsledili. Bilo je visoko in

strmo pečevje, na katerega vrh je peljala ena sama pot, katera je bila na nekaterih krajih tako ozka, da dva človeka nista mogla vstric iti. Na drugih mestih ni bilo mogoče priti do vrha.

Pinhas je nesel malega Henrička in kazal pot, za njim je korakal Jim, ki je na hrbtu nosil svojo staro mater, potem Eliza in za njo Jurij. Srečno so dospeli vsi na vrh in so tukaj mirno pričakovali zasledovalce.

"Tom, tukaj nas slaba čaka," opozori eden izmed njih na vrh kažoč.

"Kaj še!" zavrne ga Tom Lokar, "kakor so oni po tej cesti prišli gori, tako lahko pridemo tudi mi: Uiti nam potem ne morejo več in tako ujamemo, kakor pregovor pravi, lisico v gnezdu."

"Ali kako lahko je tudi mogoče, da nas obstrelijo; to bi pa vendar ne bilo dobro!" ugovarja Marks.

"Ej, kaj to!" poroga se Tom smejoč.

"Kaj se vedno tako bojiš za svojo kožo! Tu ni nikakršne nevarnosti; zamorski psi so preveliki strahljivci, da bi se branili."

"O, vem, da se je že zgodilo, da so se srčno branili; ne vem, zakaj bi brez sile svoje življenje vagal!" odvrne Marks.

V tem trenutku prikaže se Jurij na neki skali in reče mirno:

"Kdo ste gospodje in kaj hočete?"

"Ubežne sužnje hočemo vjeti", odgovori Tom Lokar. "Ti so: Jurij Haris, Eliza Haris z otrokom, Jim Selden in njegova stara mati. Imamo povelje, da jih ujamemo in dva sodnijska hlapca v pomoč: zategadelj ne pomaga tukaj nobeno zoperstavljanje. Niste li vi Jurij Haris, last gospoda Harisa?"

"Da, jaz sem Jurij Haris in nek gospod Haris v Kentukiju me je res imenoval svojo lastnino. Today zdaj sem svoboden mož, ki stoji na svobodni zemlji božji in žena in otrok sta edino moja. Imamo orožje, s katerim se bomo branili do zadnje kaplje krvi. Pojdite gori, če se vam poljubi, toda prvi, kateri mi pride na streljaj, bo plačal svojo predrznost za življenje, ravno tako vsak, ki bo prišel za njim do poslednjega!"

"Ne, ne, mladenič, tako mi ne smeš govoriti!" zagrozi se na to majhen trebušen mož ter stopi nekoliko korakov naprej. "Saj vidiš, jaz in moj tovariš tukaj, sva sodnijska hlapca. Postavo imava in oblast, zavoljo tega bo najbolje, če se

lepo mirno podaste; saj vidite, da vam nič drugega ne kaže."

"Prav dobro vem, da imate postavo na svoji strani in tudi oblast," odgovori mu Jurij bridko. "Mojo ženo nameravate prodati v Novi-Orlin, mojega sina zapreti kakor tele v hlev kupčevalca z sužnji in Jimovo staro mater izročiti nečloveku, kateri jo je pretepal in mučil, ker njenega sina ni mogel trpinčiti; mene in Jima bi radi poslali najinima tako zvanima gospodoma, da bi naju pretepal, mučila in z nogami teptala. In vaše postave vam dajejo pravico za vse to, v vašo sramoto in v večno sramoto tistih, ki so take postave napravili. Toda — nisva še v vaših pesteh! vaše postave naju prav nič ne vežejo in ravno tako nima vaša dežela nič z nama opraviti. Tukaj stojiva pod milim božjim nebom svobodna, enako svobodna, kakor ste vi in pri vsegamogočnem Bogu, ki nas je ustvaril, borili se bomo za svojo svobodo do poslednjega zdihljaja!"

Ponosno držanje, bistro oči in krepki, zvočni glas, s katerim je Jurij govoril, presunil je celo surova srca spodaj stoječih tako, da so ostrmeli in molčali. Samo Marks ni bil ginjen in njegovi strahopetnosti je bilo popolnoma primerno, da je tisti čas, ko je vse molčalo, nameril svojo pištolo in sprožil. "Saj dobima ravno toliko zanj, če je mrtev, kakor če ga pripeljemo živega"; zakrohotal se je potem zvito, ko je izstrelil svojo cev.

Jurij je odskočil in Eliza je od strahu zavpila. Krogla je sfrčala tik mimo njegove glave, bi bila skoraj zadela Elizo v lice in je kraj pota obtičala v drevesu.

"Saj se ni nič zgodilo, Eliza!" potolažil je Jurij urno in obenem Jimu velel pripraviti pištole, da se bodeta oba mogla uspešno braniti.

Spodaj stoječi v začetku niso vedeli kaj storiti; nazadnje je menil najsrčnejši, Tom Lokar, da se sužnje nič ne boji in je hitel urno gori po cesti. Za njim je sopihal drugi in tako so šli vsi po vrsti.

Tam, kjer je cesta najožja, se zavija okrog skale in komaj se je Tom Lokar tukaj prikazal, že je padel od Jurijeve krogelje zadet ter se prevrnil čez cestni rob v globok prepad.

"Bog nam pomagaj, to so pravi vragovi!" je zavpil Marks ves osupel ter je stekel urno nazaj. Njegovi tovariši so sledili enako hitro; posebno se je odlikoval eden sodnijskih hlapcev s

svojimi kratkimi nogami, ki je skoraj brez sape pribežal na planoto. Marks samega strahu ni mogel obstati; brzo je obsedlal svojega konja in zdirjal, kolikor mu je bilo mogoče. Tudi ostali so hoteli enako storiti, pa bili so še vendar toliko usmiljenega srca, da so poiskali obstreljenega Lokarja. Težko so si do njega napravili pot čez ostro kamenje in gosto grmovje, kjer so ga sicer našli živega, toda vsega krvavega.

Ko se je kotalil doli, obvisel je nekje na svojih oblačilih in je tako ušel gotovi smrti. — Najprej so se trudili, da bi mu zavezali rano in ustavili kri, potem so ga pa hoteli prenesti v bližnjo gostilno, da bi ondi dalje skrbeli zanj. Ko ga pa nikakor niso mogli spraviti na konja, pustili so ga ležati, sami pa so jo urno pobrisali; da bi še lovili ubežnike, ni nobenemu več prišlo na um.

Jurij in drugi so šli zdaj s Pinhom raz pečevja in njihova prva skrb je bila, da so preiskali Lokarjevo rano.

"Marks", zašepetal je Tom Lokar s slabim glasom, "ali si ti Marks?"

"Ni ne Marks," odgovoril je Pinhas, "šel je rakom žvižgat in ti mu nisi nič več mar; zdaj so drugi prijatelji tukaj, kateri bodo za tebe skrbeli." To izgovorivši, obvezal mu je rano še boljše, kakor je že bila ter mu je popolnoma ustavil kri; položil ga je potem s pomočjo Jurija in Jima rahlo na voz, v katerem so ga počasi in skrbno prepeljali v bližnjo vas in ga ondi izročili Pinhovim prijateljem. —

Pokazalo se je pozneje pri natančnejem preiskavanju, da Lokarjeva rana ni bila tako grozno nevarna, pa vendar je preteklo več tednov, preden je bil popolnoma ozdravljen.

Tom Lokar teh ljudi nikoli ni mogel trpeti. Sovražil jih je, ker so ga večkrat zavirali v lovu ubežnih sužnjev. Ni mogel zamolčati, da ne bi tega povedal prijaznemu Pinhu in še celo obitelji, katera mu je tako požrtvovalno stregla. Pa to jih v njihovem početju nikakor ni motilo, nič niso bili nevoljni, temveč so mu skazovali še večjo ljubezen. Tako so skrbeli zanj, kakor če bi bil njihov sin. Ni slišal nobene nevoljne besede, noben prepir ali kreg ga ni motil v pokoju, povsod je kraljeval tihi mir in ljubezen, ponižnost in krotkost je bivala v srcih gostoljubnih ljudi, ki so ga sprejeli pod svojo streho. —

Zdaj je le uvidel, kaj je pravo krščanstvo in s svojimi lastnimi očmi je videl nebeški sad,

katerega obrodi. To se je globoko utisnilo v njegovo sicer ne hudobno, ampak po njegovem dosedanem stanu otrplo srce, navdali so ga nenadoma čutljeji novega, lepšega življenja in vanj so prisijali žarki božjega usmiljenja.

Učil se je spoznavati svoje dosedanje grdo življenje in je takoj po svojem ozdravljenju začel drugače in pošteno živeti. — In tako je prišlo, da kar nič več ni mislil, da bi zasledoval Jurija in njegove tovariše in da bi jih zopet odvedel v sužnost nazaj, temveč jim je še pomagal, da so ložje prišli v Kanado. Svetoval jim je posebno, da bi se v mestu Sanduskiju dobro oblekli, ker vedel je dobro, da bodo ondi Marks in njegovi tovariši ostro pazili na popotnike, kateri se bodo prepeljavali v Kanado.

Po takem so torej na njegov nasvet najprevo Jima in njegovo mater z varno priložnostjo spravili v omenjeno mesto; Jurij, Eliza in otrok pa bi odrinili nekaj dni pozneje in do tistega časa, ko bi ladja odrinila, ostali pri znanih ljudeh.

To se je tudi popolnoma posrečilo in zdaj nahajamo naše prijatelje v Sanduskiju, ko se ravno preoblačijo.

"Prav škoda jih je," menila je Eliza se smehljaje, ko je svoje lepe, goste lase pred zrcalom ogledovala, "pa zgoditi se mora in torej proč ž njimi!"

Pri teh besedah je urno vzela škarje in kmalu je bila njena glava ob lepoto. Ostrigla jih je potem še bolj enako, gladko razčesala in ko jih je lepo poravnala obrnila se je smehljaje k Juriju in ga z lahnim priklonom vprašala:

"Nisem li lep mlad gospod?"

Jurij se je nasmehnil in tudi nekoliko ponorčeval, toda šala mu ni šla tako od srca, kakor srceer, tako da se je njegovi ženi zdelo nekoliko čudno.

"Kaj ti je, Jurij?" vprašala ga je milo. "Še kratkih štiri in dvajset ur in v Kanadi bomo, še samo eno noč in en dan bomo na jezeru, in potem — o potem! Le pomisli to veselje!"

"Oj Eliza! ravno ta misel mi grozno teži srce. Kolikor bliže prihaja čas, toliko bolj me skrbi, da bi najino upanje ne splavalo po vodi."

"Nič se ne boj," potolažila ga je Eliza vneto. "Bog, kateri nas je dosedaj varoval in ohranil, nas bo tudi še dalje srečno vodil. Živo čutim, da je z nami."

"Ti si presrčna žena!" pohvalil jo je Jurij. "Še enkrat mi povej z gotovostjo, bomo-li res po

tolikoletnem trpljenju deležni veselja rešitve, veselja zlate svobode?"

"Gotovo, da gotovo bomo, Jurij; to mi pravi notranji glas in dobro vem, da nas bo Bog še danes za vselej rešil iz verig sužnosti."

"To me tolaži!" razveselil se je Jurij, in res ga od tega časa nič več ni skrbelo. Eliza je šla potem v drugo sobo, od koder se je čez nekaj časa vrnila oblečena kot gospod. Bila je tako izpremenjena, da jo je celo mož debelo gledal in komaj spoznal. Pokazal ji je, kako se klo-buk deva na glavo, kako se plašč nosi in potem sta se pripravila za odhod na ladjo.

Ni dolgo trpelo, kar se zopet odpro vrata, in gospa srednje starosti pripelje Henrička v dekliški obleki za roko v sobo. Imenovala se je Šmit; prišla je iz Kanade obiskat svojih prijateljev, pri katerih sta Jurij in Eliza prebivala po prihodu v omenjeno mesto. Slišala je z ginjenim srcem, kako se jima je godilo in takoj se je ponudila, da jima hoče k begu pripomoči, posebno, ker se je sama namenila vrniti v Kanado. Zategadelj je vzela malega Henrička, za čigar teto je hotela veljati, nekaj dni k sebi, da bi se nje in nove obleke privadil; kar se ji je tudi prav posrečilo.

Voz se je pripeljal in ko sta se Jurij in Eliza z solznimi očmi poslovila pri dobrih ljudeh, sela je mala družina in kmalu so se pripeljali k ladji.

Prva je stopila Eliza iz voza in se je tako ročno obračala, kakor najboljši gospod. Ko je Šmitovej gospej pomagala iz voza, ponudila ji je prijazno roko ter jo odvedla na ladjo. Tudi mala deklica, ali naš Henriček se je srečno vedel, Jurij pa je imel opraviti z robo, katero je izročil delavcu, da jo je znosil na ladjo. Jim in njegova mati sta že poprej srečno dospela na krov.

Jurij se je izdal kot tovariša gospe Šmitove. Ravno, ko je odšteval denarje, slišal je tik sebe pogovor, ki ga je močno vznemiril.

"Vsakega, ki je prišel na ladjo, sem pogledal natanko in dobro vem, da ni tukaj nikogar, s katerim bi se vaš popis vjemal, je rekel nekdo, ki je bil, kakor se je pozneje zvedelo, pisar na ladji. Drugi, kateri pa ni bil nihče drugi kakor Marks, je opomnil nato:

"Ženska se po polti komaj razločeva od belih; tudi mladi mož je prav bele mularške barve in ima razven tega na eni roki vžgano zna-

menje."

Roka, s katero je Jurij dajal denarje, se je malo tresla, pa vendar je ostal miren; pogledal je meni nič tebi nič okrog stoječe ter počasi odkorakal k Elizi in gospej Šmitovi, pri kateri je bil Henriček.

Kmalu je pozvonilo k odhodu in ko je Jurij videl, da je šel Marks z ladje, in se je poslednja takoj potem začela od brega premikati, zazdelo se mu je, kakor če bi se mu raz srca odvalil težek kamen. Bil je olajšan in zdaj se je popolnoma vdal sladkemu veselju nad doseženo zlato svobodo.

Drugo jutro sta stala Jurij in Eliza z roko v roki na ladjinem površju ter sta s srčnim veseljem pozdravljala kanadsko deželo, ki se je razprostirala pred njima. Ladja se je peljala proti malemu kanadskemu mestu Amberstberku, kamor je prepeljavala potnike in blago in kamor je še dospela pred pol ure.

Gospa Šmitova je peljala svoje rešence k nekemu pobožnemu misijonarju, kateri si je posebno prizadeval skrbeti za dušno in telesno srečo sužnjeve, ki so se zatekli tu sem.

Tudi te je sprejel voljno in s pravo krščansko ljubeznijo.

Videli smo dosedaj, da je mala kvateronska obitelj prišla v zavetje. Kako je dalje v svobodi živela, zvedeli bomo pozneje; zdaj pa poglejmo, kako se je med tem časom godilo vrlemu zamocu Tomu.

(Dalje prih.)

ODMEV BARAGOVEGA DNEVA V JOLIETU

Baragovec

DEVETO leto teče, odkar je slovenski rod v tej novi naši domovini Baragov kres prižgal. Prižgal tako velik kres navdušenja za Barago, da ni žarelo samo po naših naseljih, Lemontu, Chicagi, Calumetu, Clevelandu in drugod, temveč tudi v stari domovini Sloveniji. Ob stoletnem spominu Baragovega rojstva smo bili vsi v ognju, Baraga mora ostati z nami vedno, na altar ga hočemo. Osnovali smo posebno Zvezo, ki bi prevzela nalogo, da zopet in zopet zaneti ter podkuri Baragov kres, skrbno smo rezervirali dan na našem koledarju iz leta v leto, dan, ki naj bi nam dal nove goreč-

nosti k delu za Baragovo povečanje, zakaj z vsemi človeškimi kresovi je tako, da prekmalu ugasnejo, če jim nove hrane ne damo.

Baragova Zveza naj bi pomnoževala in jačila vrste Baragovih čestivcev, Baragova Zveza naj bi živela le enemu cilju, da pripravi Baragu prostor v galeriji vesoljne Cerkve, ob strani vseh drugih svetniških vzorov, ki jim Baraga ne zaočaja ne po svojem delu, ne po svojem apostolskem življenju.

Vzvišena naloga, naloga težka. Zvezi treba mnogo sil, mnogo gorečnosti, mnogo božje pomoči. Da te dobi, se seli s svojim zborovanjem iz leta v leto od naselja do naselja.

Z slovesno mašo smo spet stopili pred Boga, da ga z iskrenim srcem prosimo: Daj nam našega vzornika, poveččaj slovenskega sina, poveččaj slovensko kri.

Storil bo svoje Bog, dragi Baragovi častivci, kakor hitro bomo storili svoje mi. Svetniške vzore daje Bog rodovom zemlje, da so jim kažipot in bližnjica do božjega srca. Kakor hitro bomo postavili v svojih srcih duhovni spomenik življenja po Baragovem vzoru, bo tudi Vsemogočni napravil zadnji korak in potrdil naše delo za povečanje našega velikega rojaka.

Če pustim vse te pesniške besede pri kraju, bi po naše dejal: Boljšega zgleда nam Bog dati ni mogel, kakor ga nam je dal z Baragom, da živimo, delamo kot hoče Bog, in kot se poštenim slovenskim katoličanom spodobi.

Tri svetle poteze pogledjva, prijatelj, v Baragovi podobi življenja.

Prva — gorečnost njegova za božji poklic. Za bojevnika ga je Bog izbral, da se bori za resnico. Nobena sila ga ni mogla odvrniti, da bi pred seboj zmeraj ne videl namen, ki mu ga je Bog začrtal. In temu namenu je vse svoje zmožnosti v službo postavil. Mislite, da tudi on ni imel težav in skušnjav, da bi hotel kloniti kakor imamo težave in skušnjave vsi drugi. Človeški oziri, dom, druge preizkušnje, vse so morale stopiti v stran, kadar je šlo Baragi za to, da vrši svoje poslanstvo. Vera v poklic božji mu je dala korajže, da je zmožil vse ovire in šel za svojim Bogom — za duše.

Druga poteza — njegova odločnost v delu za kraljestvo božje. Imel je nasprotnikov — dvajset na vsak prst. Od prvega njegovega mladostnega koraka v slovenskem dušnem pastirstvu, pa do težjega koraka, ko je kot neu-

trudljiv misijonar hodil po mičiganskih in wisconsinških klancih, mu je ostala trdna samozavest, da je na pravi poti in ta samozavest mu je narekovala neomajno voljo, da tudi enkrat ni omahnil. Polena je dobil pod noge doma od svojih lastnih domačinov, polena so mu metali na pot bratje in tuji v tujini, toda odločno je do zadnjega branil z svojo besedo, z svojimi žrtvami in svojim peresom delo svoje in svojo službo.

Tretja poteza — njegova vztrajnost in zvestoba v delu za blagor svoje duše in duše vseh mu izročeni. Sebičnosti ne najdeš nobene v njem, nobenega kramarstva z Bogom, kramarstva, ki govori: jaz tebi, Bog tole dam, ti pa meni daj, kar meni gre. Na svoje lastno telo in zdravje pozabi, na potrebni počitek, milje in milje hodi, preroma vse kraje, kjerkoli mu utegne priti naproti duša bližnjega. Od zgodnje ure dela — za duše, do pozne noči piše — za duše.

Te tri poteze utisnimo v obraz našega katoliškega in slovenskega življenja, najlepše bomo s tem počastili Baragovo ime, najlepše ustrezali nalogi Baragove Zveze. Ni Bog, da bi nas potem Vsemogočni ne uslišal in povečičal slovenski narod z svetim Baragom.

Baragove vere v svoje vzvišeno katoliško poslanstvo nam je treba. Ali nismo danes katoličani bolj kot kedaj poprej križarji, ki se bore za zmago resnice. Bog hoče, da se borimo zoper Turka verskega izdajstva in verske brezbriznosti, zoper Turka komunizma in Turke vseh drugih lažnjivih izmov. Kako bomo kos svojemu boju, če v nas ne bo podvojene vere v poslanstvo katoliške Cerkve? Kako prav je imel misijonar, ki mi je še pred kratkim zatrjeval: če bi imeli nasprotniki tako organizacijo, kot jo ima kat. Cerkev s tolikimi idejnimi agenti, gore bi prestavljali. —

Če bi imeli katoličani toliko vere v svoje poslanstvo kot ga imajo nasprotniki naši v svoje, ali bi bilo res mogoče, da bi peščica odpadnikov in laži-prerokov komandirala trem sto milijonom kristjanov. Vera v naše poslanstvo, ki ga imamo v današnjem svetu, naj bo v religioznem oziru, naj bo v oziru socialnem, naj bo v kateremkoli drugem oziru, nam bo vzbudila v srcu veselje, da bomo s korajžo skočili na okope proti nasprotnikom, raje, kakor da bi čepeli doma na zapečku in životarili življenje polkristjana. Danes ne bi smel nihče v naših vr-

stah biti polovičar, vsak bi moral biti kristjan in pol.

Baragove odločnosti nam je treba in zvestobe in nesebičnosti njegove. Kristus ima najlepší program za prepород sveta. Samo priučiti se ga je treba in ga potem rabiti proti nasprotnikom kot orožje. Nasprotniki, da bi se jih bali? Nasprotniki so nam le nova pobuda, da toliko bolj napnemo svoje mišice. V borbi si ostrimo duha za večnost, v borbi si jačimo telo, da bo duši služilo in Bogu. Naj se le zaletavajo v nas, naj se usajajo nad nami, kaj ni resnica z nami? In ž njo vsa učinkovita sredstva, ki so za tak boj potrebna? Nikdar nas ne bodo zmagali, dokler se jih z neomajno voljo poslužujemo.

K Baragi v šolo. Ali ni bil on tisti, ki je svoje ljudi k sv. obhajilu navajal in nagovarjal? Prvo najuspešnejše sredstvo so sveti zakramenti. Dokler je z nami Bog, kdo more biti proti nam in če je proti nam, ali ne bo Bog dal tak izid boju, da bo zmaga na naši strani? K Baragi v šolo, v boju zoper nasprotnike je rabil besedo, pero in zgled svetniškega življenja. S katoliškim časopisjem in dobro knjigo, s prijateljsko besedo in ljubeznjivim prigovarjanjem odpadlemu tovarišu, z zgledom verskega življenja bomo vsak boj izvojevali. K Baragi v šolo: iz ljubezni do svoje duše je ljubil dušo bližnjega. Da bi mi malo več dali tudi na duhovno plat življenja in na večnost, ali mislite, da bi toliko lažje evangelistov o odrešivnem komunizmu in materializmu, zavervanosti v zemljo, hodilo po svetu in pridigalo svoje neumne laži o bratstvu in novem odrešenju, brez Boga? Katoličani smo danes poklicani, da postavimo ves ta napačen evangelij na laž. Postavili ga bomo na laž s tem, da ne bomo v svojem Bogu gledali le kramarja, ki bi moral vedno le poslušniti k prošnjam za telo in zdravje, za službe in denar, za časen uspeh in glorio, kratko služiti le naši sebičnosti. Prosimo, da pride k nam božje kraljestvo, vse drugo nam bo navrženo, mesto, da bi našli zgolj le čas za zemske skrbi, bomo našli prepotrebni čas za delo Kristusovega odrešenja. Baraga je služil Bogu in Bog je njemu služil, kronal mu je delo in življenje z uspehi, ki se premeriti ne dajo.

Evo vam Baragovih vzorov. Kdor dela zanje, dela najlepše sam zase, dela za vso človeško družbo. Le možje kot je bil Baraga so pravi do-

brotniki človeštva, ker imajo glavo in srce na pravem kraju, ne zgolj želodec.

Saj z altarjem, ki ga postavljamo našemu apostolu, postavljamo tudi slovenski besedi, slovenski veri in slovenskemu življenju trajen spomenik.

Baragova Zveza, glej kako je vzvišena naloga tvoja. Samo to prosimo Boga, da bi te nam Bog dolgo ohranil in vsem tvojim članom dal pravega duha, da bomo res kedaj dosegli svoje posvečenje po priprošnji velikega in svetniškega Slovenca — Barage.

KOD IN KAM?

V. Vodušek

ZALOSTNO je, da nas ne zgodovina ne življenje ničesar ne naučita. Vedno ostajamo v neki otroški nedoslednosti in vsak hip pozabljamo, da visimo nad prepadom sveta, oklepajoč se grmička, ki mu velika podgana izpodjeda korenine. In posebno tega ne vemo, kaj bi morali storiti kot božji ljudje.

Jož, božji ljudje smo, pa nam vera umira! Tovarniški dimniki so prerastli zvonike, delo je prerastlo vero. Tehnika je dosegla blazno brzino, vera pa komaj tiho koraka. Svet se je strašno obogatil, vera pa revnih več ne zadovoljuje. Bogastvo zna devet desetih sveta zaradi dobička ubijati, vera pa ne zna več ene desetine zaradi ljubezni premagati. A ko mi vero izgublamo, jo drugi dobivajo; ko v nas usiha, v drugih raste. Samo ne božja vera, temveč vera sveta.

Poslušajte kakega komunista. Moj Bog, ti ljudje imajo vero! Zato so pa tako močno zarezali v naš čas. Iz svoje vere delajo, žrtvujejo, zidajo, rušijo, ubijajo. Imate dokaze. Vso vsakdanjost so z vero izmerili in napolnili. Čeprav je bilo samo nekaj voditeljev, pa so cele narode pridobili. Ves svet s svojo vero poplavlajo. "In to je njih zmaga, ki premaguje svet: njih vera . . ."

Človek bi jokal. Ali ni že skrunitev, da morajo te Pavlove besede veljati zanje, ker za nas več veljati ne morejo? In še strašnejše: mi se ne moremo več meriti z njimi. Mi smo oslabei. Naša vera je sicer božja; a v nas se je tako pomlačila in je zvođenela.

Vzemite primero. Dve državi, ki bi jih napolnjevali in vladali samo verni ljudje. Eno

današnji kristjani, drugo komunisti. Ljudje božji, nikar se ne varajmo! Čisto možno je, da bi bila — brez ozira na večnost — po nekaterih skušnjah brezbožna država enako srečna, lahko srečnejša od verne. Prav gotovo pa je, da bi bila — ne iz svoje vrednosti in svojega bistva, ampak zato, ker smo mi odpovedali — drznejša in močnejša in doslednejša. Vse drugače bi šla za svojim ciljem; in tudi premagati bi znala vse, kar bi ji nasprotovalo in jo slabilo. To je bridko spoznanje. Zato se ga tudi toliko branimo. A prišel bo dan, ko bomo nekaj doživeli, in takrat se bomo z odprtimi usti in zmedenimi očmi zagledali v tisto, kar smo sami zakrivali.

Vsako stoletje pred nami je imelo svoj poseben pečat. Bila so tiha stoletja, bila revolucionarna. Ena mirna, druga nasilna in bojovita. Ta premišljuječa, ona delovna. Nekatera vdana, druga strastna. In vsako stoletje je vtisnilo svoj pečat tudi veri. Tako so nekatera stoletja tiho molila, druga z molitvijo se bojevala. Nekatera v veri hirala, druga z vero oblikovala in ustvarjala. Nekatera samo vero branila, druga vero izžemala. Nekatera samo vero oznanjala in razmišljala in razglabljala, druga pa živela in z živo vero zmagovala.

Mi imamo menda marsikatero slabost teh stoletij. Nismo pa še našli svojega pečata. Samo nekateri slutijo, da smo na prelomu in da še skoraj nikdar doslej ni bilo tako zagrizenega boja med silami, katera bo podirajoči se svet obnovila in dogradila.

In to je naš pečat: mi moramo z vero v življenje. Mi moramo z vero v valove, z vero med ruševine, z vero v plamene, z vero v boj! Mi ne smemo biti za srednji vek, temveč za danes. Danes druge vere zmagujejo, ker tako silno poudarjajo in zahtevajo in poskušajo družabno in gospodarsko obnovo. Mar hočemo mi kaj drugega, kot obnovo vsega življenja? A samo ena sila zida in obnavlja — ljubezen . . .

Zato pa, kaj bi se skrivali in samo branili — ljubimo! Kaj bi samo premlevali in učeno razglabljali — ljubimo! Kaj bi samo učili in oznanjali — ljubimo! Kaj bi se vedno bali, da bi kaj preveč rekli ali storili — ljubili nikdar ne bomo preveč!

Našo vero in ljubezen mora razplamteti ona božja strast, ki se ji nobena nebesa ne morejo zapreti, kaj šele uboga okenca tega sveta...

Čas je prišel. Spet morajo v svet pojoči

bratje, ljubeči apostoli, da ga prepričajo o veri. V svet morajo; v zadnjo deželo, v sleherno mesto, na izgubljene ceste, v skrite vasi, v pozabljene domove. Veliko, veliko jih mora biti. Nešteto jih je že za to poklicanih, izbranih. Njih ljubezen ne sme samo obklečati pri obhajilnih mizah in vzdihovati v cerkvenih klopeh. Ne sme ostati samo v nekaterih besedah in duhovitih knjigah. Ne sme tleti samo v dušah, temveč mora s skrajno iznajdljivostjo najti zadnjo stezo v življenje. Ste slišali o Frančišku? O, koliko ljudi bi moralo iz svoje vsakdanjosti na te nove poti! Samo zaradi ljubezni, samo zaradi ljubezni, ki je edina zmaga in polnost naše vere. In svet, ki bo o veri prepričan in bo znal spet ljubiti, bo hipoma in kakor z otroško roko raztrgal vse uganke in vsa vprašanja, ki nas teže.

KOMU NAJ VERJAMEM?

J. Langerholc

DRAGAR je marsikje poskušal s svojo "ameriško vero", kakor se je rad pohvalil, čeprav so mu zlobne duše rade očitale, da Amerike znotraj še videl ni, ampak da so ga že na pragu obrnili. Kje se je mož nalezl te svoje tuje vere, naj ostane njegova stvar. Ameriška je bila pač zato, da je bolj vleklo.

Njegovo delovanje je imelo svoje središče po gostilnah. Tam je na široko odpiral svoja usta in oznanjeval radovednemu občinstvu, da so vsi tepci, kar jih ni bilo dalje po svetu, kakor samo do Ljubljane in pa še kake pol ure naprej.

"Kaj menite, da tisti res kaj ve, ki vedno doma tiči in si nikamor ne upa!" — se je repenčil.

"Čudno, da so ljudje po svetu tako modri, pri nas pa tako zabiti," mu je padel v besedo Rovtarski Miha.

"Kaj bo to čudno! Amerika ima denar in kdor ima denar, ta ima vse."

Drugega boljšega dokaza za tujo modrošt Dragar ni vedel navesti.

"Čudno to, vseeno čudno. Zakaj pa Bog še nam ni dal denarja? Če bi ga imeli, pa bi imeli lahko tudi mi vero, kakor jo imajo v vaši Ameriki."

"Tiho, fant! Ti si še otrok! Kadar boš več

moža kakor te je sedaj otroka, takrat bo Dragar odgovarjal na tvoje neumnosti."

Nekaj je Dragarju tujina le koristila. Naučila ga je, svojega nasprotnika osmešiti in ponižati in mu tako vzeti pogum do ugovorjanja. In to je navadno tudi vsa modrost takihle s tujino pobarvanih krivih prerokov in učnikov. Pošteno zafrkniti in tako uničiti vsakega, kdor se drzne ustavljati se njegovi "učenosti". Dobro namazan jezik velja pri nekaterih več ko sto dokazov.

Nekaj zaupnikov si je Dragar s svojo vero le pridobil. Zlasti taki so hlastno pograbili za njegovo modrost in vernost, ki so bili skregani s katerokoli si bodi božjo zapovedjo. Tudi spor s cerkvenimi zapovedmi je zadostoval. Tisti in taki, ki so nedelje radi prevračali v delavnik; taki, ki so se s svojimi starši prerekali za kot in za užitek; vsi, ki so se s svojimi sosedi in mejšaši pravdali za košček sveta in na drobno in na debelo po krivem prisegali: vse to je drlo za Dragarjem in za njegovo besedo.

"Samo to verjemi, kar vidiš," je potrjeval svoje ovčice v veri; česar ne vidiš, tega ti pa verjeti ni treba. Ali si že videl Boga, ali si videl, da bi bil kdo vstal iz groba?"

"Vi, Dragar! Ali ste že videli glas naših zvonov? Ali ste že videli, da je Sava mokra in mrzla? Ali ste že videli šmarnico dišati?" ga je prijemal Tratnikov Lipe.

"Otrok, tiho. Ti nič ne veš! Kje pa si ti že bil?"

"Toliko pa le vem, da vsega tega še niste videli."

"Norec! Tiho bodi in spoštuj tiste, ki so že več videli kakor ti."

"Če bi vas tudi spoštoval, verjamem vam pa ne."

"Čez deset let boš pa drugače govoril."

"Ne mislim. Vera je danes ravno taka kakršna bo čez deset ali pa čez sto let."

"To ti je povedal tisti tam pri cerkvi. Le poslušaj ga, če hočeš, da se ti bo svet smejal. Ne bo minulo deset let, pa bomo vsi to verovali in govorili, kar bo rekla Amerika. Boš videl: čez deset let in še prej bo prišla Amerika k nam!"

"Pa ne tista, ki ste jo vi videli."

Sedaj je bilo Dragarju zadosti. Njegov ponos je bil užaljen. Divje je gledal in z zobmi je škripal. Obraz pa mu je postajal sedaj blede,

sedaj rdeč. On da bi ne bil v Ameriki? Saj ga vendar deset let ni bilo doma! Kje je bil!

Mnogi pa so omahovali. Občudovali so Dragarjevo modrost in učenost. S tem, kar jim je dala domača hiša in domača šola, pa tudi niso hoteli pretrgati.

Prišla je Velika noč. Z ognjevito besedo je takrat gospod Andrej govoril o vstajenju. Kristus je vstal, tudi ti boš vstal. In tvoj oče in tvoja mati in vsi tvoji in vsi moji: vsi bomo vstali. Tudi pogubljeni bodo vstali in šli v vstajenje pogubljenja, ostudni, grdi, spačeni, medtem ko se bodo pravični svetili kakor sonce . . . To je bila glavna vsebina tistega velikonočnega pozdrava in govora.

Ta beseda pa je zbegala Podvrtnikovega Tineta.

"Komu naj sedaj verjamem?" je vprašal samega sebe. "Ali naj poslušam Dragarja ali naj se oklenem gospoda Andreja?"

Ubogi Tine! In z njim vred vsi tisti, ki imajo in so imeli enake bolečine.

"Komu naj verjamem, na koga naj se zanesem? In kje bi dobil zanesljiv odgovor?"

K domačemu župniku bi bil šel, pa ga je bilo sram. Kaj bo pa mož božji rekel, ko bo zaslišal Tinetovo zadrego? Ali ga ne bo obsodil in ga imel že kar za celega krivoverca in brezbožnika? Ali ne bo njegovih bojov razodel njegovim staršem in jim naročil: "Pazite na Tineta! Čuden veter piha nanj!" In tudi v očeh staršev bo veljal le za izgubljeno ovco.

Tine je bojeval težke boje sam s seboj. Gospoda Andreja je bržkone sodil po svoje. Tine bi bil rad tako ravnal, Tine že, o gospod Andrej pa nikdar ne. Mož je bil duša, blaga duša, najboljša duša.

Tine je pa le raje čakal na Tratnikovega gospoda. V mestu je učil otroke, toliko je vedel Tine o njem in vsake počitnice pride malo pogledat na svoj dom. In takrat . . .

Tratnikov gospod je začel Tineta zdraviti prav kakor je v starih časih delal znani modrijan Sokrat tam doli v slavnih grških Atenah.

"Tine, kaj boš pa danes delal?"

"Konja bom gnal h kovaču, naj ga podkuje."

"Zakaj pa ga ne ženeš k Dragarju?"

"Saj ne zna konja podkovati."

"Morebiti ga bo pa znal. Po svetu je hodil, dosti konj je videl."

“Ne vem . . . Nič mu ne zaupam.”

“Kaj pa vaša mama, ali je še bolna?”

“Še. Kar noče se obrniti na bolje. Zdravnik nam daje sicer upanje, zdravje se pa le počasi vrača.”

“K Dragarju bi šel z njo, ta bi gotovo vedel in znal pomagati.”

“Kdo pa vam je to povedal?”

“Kdo? Dosti je hodil po svetu in dosti bolnikov je videl.”

“To že. — Zdravnik pa vendar le ni.”

“Kdo ti je obleko naredil za Veliko noč?”

“Štefanov oče. Ta je zdaj najboljši krojač. Ljudje ga najbolj cenijo in najbolj k njemu nosijo.”

“Sem mislil, da ti je Dragar napravil novo obleko.”

“Kje jo pa zna!”

“Še to mi povej, zakaj je Podlipnik izgubil pravdo zoper svojega soseda?”

“Ko so bile pa vse priče zoper njega.”

“In se ni znal obrniti na Dragarja? Ta bi mu bil gotoo pomagal.”

“Ali ste čudni! Ali mislite, da bo sodnik dovolil Dragarju, naj Podlipnika brani in zagovarja?”

“Zakaj pa ne? Saj je hodil po svetu in marsikaj ve.”

“Pa vendar ne sme pri sodnji nikogar zagovarjati. Za ta posel imamo vendar jezične dohtarje.”

“Tine, zdaj me pa poslušaj! Konja sme podkovati le kovač. Bolnike sme zdraviti le zdravnik. Novo obleko naredi dobro le izučen krojač. Pri sodišču sme toženca zagovarjati le advokat. O veri pa, ki je za vsakega izmed nas najvažnejša — brez vere ni mogoče Bogu dopasti — o veri naj bi pa smel vsak učiti, kar in kakor bi hotel!? Več katekizma, Tine, več katekizma! Kdo nas uči, kar je Bog razodel? To preudari, Tine, to premisli! Potem pa ne boš v dvomih, komu naj verjamem, koga naj poslušam, ali Dragarja, ali domačega dušnega pastirja.”

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje.)

O prvih njenih skušnjah ne govorimo, povemo le, da jo je res varoval angel božji vse si-lovitosti, tako da je neizpremenjena in nepoškodovana kmalu potem stala na mestnem trgu pred sodnikom; in ni je polivala rdečica, pa tudi kaka skrb ji ni stiskala nedolžnega srca. Dolgi neporezani lasje, znamenje devištva, vsipali so se ji v zlatih vrtincih po snežnobeli obleki.

Sodnik je sedel pod milim nebom in v velikem polkrogu ga je obdajala množica ljudstva. Med množico sta vzbujala splošno pozornost posebno dva človeka, ki sta si v polkrogu stala nasproti. Eden je bil mladenič, zavit v svojo togo in klobuk je imel potisnjen na oči, tako da se mu je videlo le malo obraza; njemu nasproti je stala visokovzrastla gospa višjih stanov, kakor se je videlo — nenavadna prikazen na tem kraju! Bila je skrbno zavita, da jo je obleka kakor pregrinjalo pokrivala od glave do tal, in čez obleko je nosila plašček indijskega dela, tako bogato in zares po cesarsko krasno okinčan z zlatom in skrlatom, da so se ljudje kar čudili, na kraju žalosti in smrti videti tako krasoto. Nji ob strani je stala služabnica, ravno tako skrbno zagrnjena kakor gospodinja. Nepremakljivo je stala gospa, s komolcem se naslanjaje na neko marmorno stojalo; oko ji je vedno zrlo na isti kraj, tja, kjer je stala Nežica neustrašena pred sodnikom tako zamišljena, da niti teh dveh redkih gostov ni opazila, na katero je vse drugo občinstvo pogledovalo.

“Zakaj ni v železju?” se zadere prefekt nad jetničarji.

“Ni treba, ker sama rada gre in pa tako mlada je še,” odgovori Katul.

“Mlada — pa je tako svojeglava kakor najstarejša. Le brž ji denite železje na roke.”

Birič seže na kupček, kjer je ležalo dosti takega železja in poišče najležje in najmanjše ter ji natakne na roko. Neža smehljaje potrese z rokami — in železje je zažvenkljalo po tleh.

“Gospod, to železje je najmanjše, kolikor ga imamo!” oglasi se birič nekako ganjen. “Ta-

ko mlada deklica bi morala nositi drugačne za-
pestnice.”

“Molči,” zajezi se sodnik in se prijazno
obrne do jetnice: “Smiliš se mi, Nežica, zavoljo
tvoje mladisti, tvojega stanu in ker so te tako
slabo odgojili; rad bi te rešil, če je mogoče. Le
premisli se, dokler je čas, in odpovej se napač-
nim in pogubnim naukom krščanstva, pa ubo-
gaj cesarskim poveljem in daruj bogovom!”

“Brezuspešno je, če me še dalje pregovar-
jate; jaz sem se že odločila za trdno. Malike
zaničujem in ljubim le enega in edinega Boga,
pa le Njemu samemu služim.”

“Kakor vidim, s teboj tratim le čas,” reče
prefekt nevoljno zapazivši, da je ljudstvo jelo
deklico pomilovati. “Tajnik, zapiši: Mi obso-
jamo Nežo k smrti z mečem, ker zametuje in za-
ničuje cesarska povelja.”

“Na kateri cesti in pri katerem miljniku
naj se ji odseka glava?” je vprašal rabelj. (Na-
vada je bila v Rimu, da so zunaj mestnih vrat,
in sicer ob cestah pri drugem, tretjem ali četr-
tem miljniku devali ob glavo; včasih pa tudi kar
na mestu sodbe.)

“Precej tukaj!”

Neža je za trenotek povzdignila roke in oči
k nebesom, potem pa mirno pokleknila, poteg-
nila zlate lasce z vratu, sklonila glavo, položila
roke križem na prsi in tako pričakovala smrti.
Vse utihne — rablju se trese roka in kar ne mo-
re zamahniti. — Sodnik se zareži nad njim, da
naj urno stori svojo dolžnost. Rabelj potegne
s svojo žuljavo levico čez oči, potem vzdigne
meč — jeklo se za trenotek zaleskeče nad kle-
čečo Nežico in glava se je ločila od lepega tele-
sa; rdeč kri namaka tla.

V togo zaviti mladi človek ob sodnikovi
desnici je ves zamaknjen zrl na rabljev meč. Ko
je zamahnil, se je prikazalo nekako satansko
smehljanje na njegovem obrazu. Njemu na-
sproti stoječa gospa pa je obrnila glavo v stran,
in šele ko ji je glasno mrmranje ljudstva pove-
dalo, da je vse pri kraju, je pogumno storila ne-
kaj korakov naprej, odpela krasni plašček, ki
ga je imela okrog sebe, in ga razprostrla čez
usmrteno mučenko. Klicanje zadovoljnosti in
zahvale ji je zadonelo od vseh strani izmed
ljudstva za to lepo dejanje; ona pa, sedaj v tem-
ni žalovalni obleki, je stopila pred sodnika ter
mu rekla ganjeno in razločno:

“Gospod, ponižno prošnjo imam do vas. Ne

dopuščajte, da bi se še enkrat krvave roke vaših
rabljev dotaknile častitljivih ostankov in oskru-
nile njo, katero sem ljubila bolj, kakor le koga
na zemlji. Dovolite, da jo jaz sama prinesem
do pokopališča njenih očetov, ker je bila tako
blagega, tako dobrega srca.”

Terkul razkačen: “Gospa, vaše prošnje ne
morem uslišati, kdor ste tudi. — Katul, le po-
skrbi, da truplo vržejo v vodo ali pa sežgo, ka-
kor je navada.”

“Sodnik! Rotim vas pri vašem lastnem sr-
cu, ki gotovo ni neobčutljivo za žensko hrabrost
in krepost; rotim vas pri solzah, katere je lju-
beča mati nad vami prelivala, pri milih besedah,
s katerimi vas je skrbna sestra tolažila v brid-
kosti, pri njeni roki, ki vam je pomagala v za-
dregi; rotim vas pri vsem, kar vam je ljubo in
drago — uslišite mojo prošnjo! In če vam da-
nes zvečer mile hčerke do praga naproti po-
skakljajo in poljubujejo roko, omadeževano s
krvjo tiste, kateri enakim biti bi jim bilo ponos
— skusite, da jih boste mogli potolažiti vsaj s
tem, da niste odrekli male prošnje ženski rahlo-
čutnosti, katero gotovo tudi one visoko cenijo.”

Glasneje in glasneje je prihajalo mrmranje
med ljudstvom in omilovanje, zato zarenči sod-
nik nad njo:

“Mar ste tudi vi kristjanka?”

Ona nekoliko pomolči in potem odgovori:
“Nisem ne, gospod, ali povem vam, da če bi me
kaj utegnilo kristjanko storiti, gotovo bi me to,
kar sem videla danes.”

“Kako to?”

“Da morajo umreti taka bitja, kakor je bi-
la ona, ki ste jo danes ubili,” solze so jo za tre-
notek ustavile v govorjenju, “samo da se ohrani
državna vera; take grdobe pa žive, ki niti
človeškega imena niso vredne. Gospod, vi še
ne veste, komu ste danes vzeli življenje; ona je
bila najčistejša, najljubeznivejša in najsvetej-
ša, kar sem jih poznala; pravi cvet med žen-
stvom, akoravno še skoraj otrok! In še bi ži-
vela, ko bi bila vzela klateža-srečolovca, ki ji je
bil s svojimi neslanimi ponudbami vedno za pe-
tami. Nadlegoval jo je v oddaljenem poslopju
na deželi, prodril je k njej v središče njene hiše
in celo v ječo. — Zares, prav zato je morala
umreti, ker se ni hotela zavezati s tem azijskim
ogleduhom in ga obogatiti s svojim premože-
njem!”

Zaničevaje je pri teh besedah pokazala na

Fulvija, ki je planil izmed ljudstva in togoten zavpil:

“Laže! Nič kot laž in obrekovanje! Saj se je Neža očitno spoznala za kristjanko.”

“Prosim, gospod, poslušajte me še dalje in poglejte mu v obraz, da se prepričate, je li res, česar ga bom zatožila! — Fulvij, ali nisi danes zjutraj prilezel v ječo k nežni deklici in ali ji nisi obljubil, da bo ostala pri življenju, če te vzame? Še več! Ali ji nisi rekel, da bo vkljub vsem cesarskim poveljem smela ostati kristjanka in živeti, če te usliši?”

Fulvij je pri teh besedah obledel kot smrt; stal je kot da bi ga zadela strela, kakor bi pričakoval svoje obsodbe. Sodnik ga nagovori tako-le:

“Fulvij, že sam tvoj pogled te izda in lahko bi te takoj zaradi tega tožil za smrt; pa poslušaj rajši moj svet: Nikar se javno več ne prikaži, ne na mestnem trgu, ne na kakem drugem očitnem kraju. Beži in skrij se po tem tvojem sleparskem ravnanju, da te ne zadene nevolja vseh poštenjakov in maščevanje bogov! — Ne zamerite, gospa,” jo vpraša sodnik prav spoštljivo, “ale smem izvedeti vaše ime?”

“Fabiola.”

Sedaj je bil sodnik celo prijazen do nje, ker je mislil, da ima svojo prihodnjo snaho pred seboj, kakor je upal.

“Ne zamerite, gospa, o vas sem slišal že veliko lepega in o vaših visokih prednostih in izvrstnih lastnostih; tudi ste v sorodu s to-le prodano revico, zato imate pravico do njenega trupla — le vzemite je!”

Med tem pogovorom jo je Fulvij pobrisal s trga, bled od sramote, strahu in togote, ljudstvo pa je djulo nad njim in žvižgalo.

Fabiola se je zahvalila prefektu in je mignila Siri, ki je stala blizu nje; in na Sirino besedo so pristopili štirje sužnji z nosilnico. Fabiola ni pustila, da bi se kdo drugi dotaknil dragega trupla, kakor ona in Sira; položili sta jo na nosilnico, pokrili z dragoceno odejo in ukazali, da naj preneso sužnji mučenko v njeno lastno hišo. Sami sta šli za njimi; kar stopi neka mala deklica, vsa objokana, k Fabioli in jo stoka je prosi, če tudi sme ž njima. Na vprašanje, kdo da je, odgovori: “Jaz sem ubožica Emerencijana. Neži sestra po mleku.” Fabiola jo prime vljudno za roko in jo pelje s seboj.

Komaj odneso truplo, ko plane cela množica

ca kristjanov, otrok, moških in žensk na tla, da bi z gobami in platnenimi prtiči ulovili kako kapljico dragocene krvi. Biriči so planili z biči in palicami nad nje, da bi jih odpodili, pa ni nič pomagalo, — veliko jih je še pri tem svojo kri zmešalo z krvjo mučenice. Kadar pride kak vladar pri svojem kronanju v glavno mesto in po stari šegi meče in siplje denarje med ljudstvo, gotovo tako željno ne hrepene po njih, kakor so kristjani hrepene, da bi ulovili in pobrali le eno kapljico svete mučeniške krvi. Vendar so se vsi umaknili dijakonu Reparatu, ki je tudi prišel z malo steklenico v roki, da bi jo napolnil s prelito krvjo Nežino in obesil pri njenem grobu — v gotovo znamenje mučeništva.

(Tukaj naj bo konec naše povesti o sv. Neži. Fabiola je kmalu zatem postala kristjanka in je zelo veliko pomagala mladi Cerkvi s svojim bogastvom in še več s svojimi lepimi čednostmi. Ni umrla mučeniške smrti, kajti preganjanje je prenehalo, ko je zavladal Konstantin Veliki, ki je dal Cerkvi popolno svobodo.)

DVE, TRI MISLI

V. Vodušek

ZIVLJENJE gospodari okrog nas in v nas samih s silno močjo — najsi se poganja do blestečih uspehov, zmag in dognanj, najsi se hkrati ruši in propada, razjedeno od zla, sovraštva in človeške omejenosti in nemoči. Ta moč življenja je tako silna, da nam že ubija duše, trga temelje vere in ljubezni in izpodkopa svetilnike, iz katerih nam sije božja luč.

Življenje proti življenju — samo to nas more še rešiti. Valovom sveta morajo udariti nasproti viharji naše vere, valovi naših duš, naše duhovne razgibanosti, dejavnosti in prodornosti.

Priznati so moramo, da o takem viharju naše vernosti še ne moremo govoriti. Naša pobožnost je šla vse preveč od sveta in mimo njega; zato je tudi izgubila toliko svoje veljavnosti. Hrup življenja je preglasil njeno tihoto in umirjenost. Revščino našega duhovnega življenja moramo kaj bridko primerjati adventni temi tisočletij, ki so šele klicala Odrešenika. A vendar je v vsaki duši še ostalo hotenje za duhovnim življenjem, dasi se včasih razkrije šele po prvih duhovnih doživetjih.

Med rudarji v Zagorju sem spoznal tole:

njihovo življenje, kolikor ni razburkano od strašnih kriz in krivic, ki duše danes vse uboge in majhne ljudi, je čisto otopelo in omrtvelo — možem v vsakdanjem težkem delu in življenjski resignaciji, ženam in otrokom v revščini razmer in kričeči omejenosti njihovih stanovanj; teh največkrat ne more več ogreti ne očetovstvo, ne materinstvo, ne čudovita mladost otrok, ampak se v njih življenje poraja kakor nekaj mrtvega. Sama praznota. A ta puščava ima vendarle svoj glas in svoje hrepenenje. Vodi jih v življenje duše, v lepote doživetij, ki nam jih daje Cerkev, v bogastva, ki jih ne kopljejo sami z umazanimi rokami, v čudeže milosti, ki predstavljajo vsa gorovja sveta in duš, vodi jih k Bogu — pa boš spoznal, kako more to življenje s svojo svežostjo in močjo prepojit vsaj polagoma ono, ki nas hoče premagati.

Naše duše nosijo premalo življenja, preplitvi so vodnjaki njene vernosti. Zakaj ne odpiramo božjega pisma dan za dnem in ne zajemamo iz moči očakov, sodnikov in prerokov adventnega veka, zakaj ne zajemamo posebno iz sladke ljubezni in čudovitosti Jezusovega življenja Boga na zemlji? Zakaj tako malo poznamo vse ono, kar je zrastle po tisočletjih v Cerkvi, iz božjega Duha in njenega življenja, iz njenih bojov, zmag in porazov, po njenih svetnikih in krivovercih? Zakaj ne molimo njenih molitev, ki so prepogosto najlepše pesmi duše, koprneče za svojim mirom in smotrom?

*

V našem času, ki je ves zmeden in lažniv in ki neštetokrat tudi duhovne in božje stvari odeva z zemeljsko navlako, je tako pomirjujoče, prebirati preproste Jezusove besede, ki jih ne more spremeniti nobeno tisočletje. Prav preprostost Jezusova se nam zdi tako nebeško lepa. Na njem ni bilo nič tujega, zunanjega, narejenega. Zato je prvi hip osvojil zase vse ljudstvo. Zato je mogel z nekaterimi besedami premagati njegove voditelje, ki so Judom pomenili mnogo več, kot kateremukoli drugemu narodu cerkvena in svetna oblast. O, da bi bilo tudi v Cerkvi mnogo Jezusove preprostosti! Marsikomu bi ne vstajali dvomi radi njenih zemeljskih in človeških ran.

Težka je naloga Cerkve. Svet vpije po voditeljih: ona jih mora dati. Hoče prerokov: če ne bodo njeni, bodo volkovi. Svet se da premagati samo od dobrote, nebeške dobrote: če je ne

bo našel v Cerkvi, povsod, brez izjeme, v zadnjem njenem kotičku, jo bo šel iskat drugam.

Takrat pa, kadar bo šla Cerkev s trdo preroško besedo in obsodbo na čelu sveta, kadar bo v božji jezi podirala vse zemeljske krivice in laži — in to bo mogla, če bo mogočno udarjala za njo vsa množica njenih vernikov — takrat bo sijala iz nje ona nebeška dobrot in veličina, ki bo premagala vse druge preroke. Iz njenih dobrih sadov bodo spoznali, da je edino ona dobra in prava.

Drugače pa se nam lahko zgodi, da bi mahali po zraku. Posebno danes, ko je težišče sveta skoro izven duhovne in religiozne sfere; ko je najbolj v ospredju politična in socialna preosnova. Svet bi lahko našel preroke, ki bi ne bili volkovi, a bi vendar ne bili božji. Lahko bi mnogo dobrega oznanjali in vršili. Ljudstvo bi jih sprejelo in šlo za njimi. Ni treba veliko opazovati: danes res svetu vstajajo preroki.

Ne koristijo mnogo besede in opomini; danes si Cerkev mora iztrgati in priboriti vodstvo sveta z izrednimi deli in silami.

*

Vsak večer pred nedeljo ali praznikom nam je prebral oče berilo in evangelij naslednjega dne. Med berili se mi je zdelo najlepše iz Pavlovega pisma Korinčanom; med evangeliji pa oni o božji previdnosti, na štirinajsto pobinkošno nedeljo — po Mateju. Tudi očetu je to dvoje najbolj ugajalo; pač zato, ker je čutil, da je ni stvari, ki bi močnejše oblikovala naše življenje, kakor sta ljubezen in božja previdnost.

Tako lepe so Pavlove besede, da jih moramo ponoviti. Predstavimo si samo velikega apostola — konvertita, kako je kar vzplamtel, narakujoč svoje pismo Korinčanom:

“Bratje! Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbele. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti ter imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore predstavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal v živež vse svoje imetje in ko bi dal svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.”

Pregledati bi morali vso dobo, iz katere je zrastle konvertit Pavel in ki jo je tako silno oblikoval kot apostol, potem bi šele spoznali, kako je v teh besedah res zazvenela visoka pesem

njegove duše in vere, ki jo je oznanjal. Gledal je mogočni zapad, ki je drvel v pogin, in mu je pel pesem ljubezni. Poznal je njegove velike može, državnike, vojskovodje, finančnike in literate, pa je videl, kako vse propada in kako je vse ničvredno brez ljubezni. Deloval je v mladi Cerkvi, ki jo je božji Duh napolnjeval, še s tako izrednimi, čudovitimi darovi, pa je vedel, da ga ni večjega daru od ljubezni.

Bili so morda časi, preprostejši od našega, ko je še po nešteto krajih najviše stala cerkev kot simbol vere in ljubezni. Danes pa so vse više zrastle znamenja denarja in zatiranja, sovražstva in uničevanja. Zato propada zapad, ker nima več vere in ljubezni; zato le še tako strašno vara in goljufa samega sebe, da bi se mu otrok smejal. Vse se nam izmika. Temna bodočnost nas poplavlja . . . Kdo bo šel preko te zemlje?

Nekoč je šel preko nje Jezus, ki je ljubezen sama. Ki je samo dobroto delil in tolažil in ozdravljaj in obujal in trpel in umrl iz ljubezni. Pavel je pel o ljubezni in šel za njim.

Glejte, tega nam manjka. Preko zemlje morajo iti svetniki in mučenici ljubezni, velike, zapravljive, nepreračunljive, za svet neumne ljubezni: samo potem bo preorana za pomlad. Krivice in nasilja in rdečega vala nas ne bo rešilo ne orožje, ne sila, ne prevrat — samo ljubezen. Kaj vsa druga pripravljenost! Eno samo leto ljubezni more prenoviti zemljo. O Bog, pošlji svojega Duha in prerodil nas boš!

DVE VPRAŠANJI

A. Tomec

PRVO: KAJ JE Z VERO?

VERA ni kako znanje, katerega bi si človek mogel pridobiti s trudom in učenjem, ni kaj takega, kar bi bilo sad naporov in raziskovanj človeškega uma, z drugo besedo rečeno: vere si človek sam tudi z največjim trudom in naporom ne more pridobiti, temveč le izprositi, ker vera je — milost božja, je dar božji.

Da je vera nekaj takega in da je obenem od Boga razodeta resnica, ki je s takimi dokazi podprta, z najzanesljivejšimi pričami in čudeži potrjena, to bi moral vsakdo — posebno v seda-

njem času — spoznati, če le neče biti nalašč slep.

Saj vera pač ne more bolj biti dokazana in izpričana, kakor je.

Vsi vemo, da vero proglašajo za izmišljotino, za prazno stvar. Vsi vemo tudi, koliko pozornosti zasluži kaka izmišljotina, kaka prazna stvar in koliko se kod za njo zmeni. Vemo pa obenem tudi, da se bije proti veri pravi gigantski boj, boj z vsemi močmi in silami, z vsemi sredstvi, z vso resnobo in besnostjo, najhujši in najneizprosnejši boj, boj na življenje in smrt.

Zdaj pa človek, ki imaš le še trohico zdrave pameti, ki si zmožen vsaj nekoliko misliti, ustavi se tukaj pri pogledu na ta silni boj, boj celega sveta, na ta boj proti veri in pomisli, če je sploh mogoče, da bi vse to veljalo le neki izmišljotini, le kaki prazni stvari?

Ali naj bodo milijoni in milijoni, milijarde in milijarde dolarjev denarja, ki ga požre boj proti veri, žrtvovanega le za neko izmišljeno, prazno stvar, le za neki prazen nič?

Ali naj bo toliko mest razdejanih, toliko cerkev, samostanov, šol, bolnišnic, raznih dobrodelnih in drugih katoliških zavodov in naprav, požganih in porušeni, toliko duhovnikov, redovnikov in redovnic in drugih ljudi pomorjenih, toliko dragocenih zgodovinskih in umetniških spomenikov uničenih, toliko nedolžne krvi prelite, toliko mučenja in trpljenja, toliko grozodejstev — samo radi ene prazne reči?

Ali je vse to le radi lepšega? Ali je vse to samo za šalo?!

Pojdite, ljudje božji, kako more vendar le biti vera prazna, brezpomembna stvar, ko se pa za nobeno drugo stvar svet tako ne briga in ne zanima, kakor ravno za vero, ko ničemur drugemu ne posveča toliko pozornosti, kakor veri?

Samega sebe smeši, kdor verjame, da je vera nekaj brezpomembnega, praznega, nekaj nič vrednega.

O kaj še! Vse drugo skupaj na svetu ni nekaj tolikega, toliko važnega, pomembnega in vrednega, kakor je — vera.

Tega še verjeti ni treba, ker to lahko vsak sam vidi, če le videti hoče.

Pa kljub temu mnogi vedeti in videti oz. priznati nečejo, zato pa čakajo, čakajo, da pride do tega, ko bodo morali verovati, ko bodo videli in vedeli, ko bo verovati, videti in vedeti — prepozno.

Takim ljudem, ki nečejo verovati, ne pomagamo noben dokaz, nobena priča, pa naj bi jih bilo še toliko ali nobene.

DRUGO: ZAKAJ TAK BOJ PROTI VERI?

Če vprašamo sovražnike vere, zakaj se tako bojujejo proti veri, nam bodo odgovorili, da zato, ker je vera nekaj slabega in škodljivega, ki je posamezniku in celemu človeštvu v nesrečo, ker je vera ovira napredka, sovražnica znanosti, kulture in svobode. Da je torej boj proti veri nekaj dobrega, koristnega in potrebnega, da hočejo oni z odpravo in uničenjem vere odpraviti in uničiti zlo, preprečiti zlo.

Ali bi se pa splačal boj proti veri, omejevanju, odpravljanju in vničevanju vere v tolikem obsegu, v kolikoršnem se isto v sedanjem času vrši, če tudi bi vera bila v resnici v škodo in nesrečo človeštvu?

Naj bi vera bila tudi še tako škodljiva, vendar bi se njena škoda nikakor ne mogla primerjati škodi, katero povzroča boj proti njej.

Ali bi sploh vera mogla narediti toliko in takih zločinov in grozodejstev kot jih izvršijo njeni sovražniki v boju proti njej? Ali bi kaka vera mogla požreti toliko ogromnih svot denarja, kot ga zahteva boj proti veri? Ali bi kaka vera mogla toliko ljudi pomoriti, jih tako nečloveško mučiti, toliko požgati, toliko imenitnih stavb in dragocenih spomenikov porušiti, toliko umetnin in zgodovinskih vrednosti vničiti, vse tako razdejati in opustošiti, kot vse to dela boj proti veri?

Če bi vera torej res bila nekaj takega, da bi bil potreben boj proti njej, bi njenim sovražnikom ne mogli verjeti, da se zato proti njej bojujejo, ker je škodljiva in človeštvu v nesrečo, ker je njih boj proti veri veliko bolj škodljiv, veliko več nesreče in hudega povzroči, kot pa bi povzročiti mogla vera.

Kdo naj bi bil tako neumen, da bi radi uničenja hišnega mrčesa zažgal celo hišo in z uničenjem mrčesa vred uničil tudi hišo?

Torej če bi res bila vera nekaj za človeštvo škodljivega, nekaj v resnici takega, za kar jo proglašajo njeni sovražniki, da je — bi vendar nikakor ne bil na mestu tak boj proti njej njenih sovražnikov, kakoršnega oni izvajajo in bi bil zato vreden najstrožje obsodbe.

Toda kaj naj rečemo o boju proti veri njenih sovražnikov še le zdaj, ko vemo, da vera ne le, da ni to, za kar jo njeni sovražniki proglašajo — temveč je ravno nekaj nasprotnega temu — da je vera vir in podlaga vsega dobrega, da je vera najdražji in edini zaklad radi katerega je človeku vredno živeti, da je od vere odvisen splošen red in mir in sreča človeštva, in da bi brez vere svet in vse, kar je na svetu, bilo brez pomena in da bi brez vere še celo sveta sploh ne bilo, ker če bi Boga ne bilo, bi tudi svet sam od sebe ne nastal; da pa je Bog svet vstvaril, vstvaril z njim vred tudi človeka po svoji podobi, ga je pa vstvaril samo zato, da bi človek Boga spoznal, njemu služil in si na tem svetu nebesa zaslužil in se po smrti večno zveličal.

Vidite, zato je svet, zato človek, zato vera na svetu. Ko bi Bog pri stvarjenju sveta in človeka ne imel tega namena, bi pa sveta in človeka sploh ne bil vstvaril.

Zato si moremo misliti svet in človeka samo z vero, nikakor pa ne brez vere.

Da bi pa kolikor le mogoče malo ljudi doseglo ta svoj namen, se le malo ljudi zveličalo — je pa veliko, veliko na tem nekemu, ki je nekoč že sam vžival to neskončno srečo, katera je v nebesih pripravljena za vse one, ki se bodo zveličali — pa jo je vsled napuha in nepokorščine Bogu zgubil — to je satanu.

Ker je sam od Boga zavržen in sam postal tako nesrečen, pa zdaj želi, da bi tudi čim več ljudi bilo zavrženih in enako nesrečnih, pogubljenih. Zato pa dela z vsemi silami proti zveličanju duš — satan je torej tisti, ki povzroča tako silen boj proti veri. Satan one, katere najprej vjame v svoje mreže mobilizira za vojno proti veri. Satan mobilizira v sedanjih časih posebno boljševike in komuniste za tak boj proti veri, da če bi sploh bilo mogoče vero zatreti, bi jo boljševiki in komunisti v sedanjih časih gotovo zatrli.

Samo zato tak boj proti veri, ne pa zato, ker je vera taka, za kakoršno jo proglašajo njeni sovražniki. To je laž in samo pretveza, da lažje premotijo nevedne in ne poučene, tudi katoličane, ki, četudi jim popolnoma ne verjamejo in hočejo še biti katoličani, jih pa le podpirajo v njih boju proti veri, posebno s tem, ko naročajo in podpirajo njih protiversko časopisje in tako s tem pomagajo satanu se bojevati proti Bogu.

IZREKI PETRA MAURINA

(v listu *Catholic Worker*)

MODERNA KUGA.

1. Glen Frank, predsednik wisconsinske univerze pravi: "Moderna družba ima to bolezen, da je naredila velik prepad med tem, kar je duhovnega, in med tem, kar je telesnega."

2. Papež Pij XI. pravi, da je ta ločitev duhovnega od telesnega kakor nova, moderna kuga.

3. Ta prepad med duhovnostjo in telesnostjo se imenuje sekularizem, posvetnjaštvo.

4. Vse so sekularizirali, vsemu so vtisnili pečat posvetnjaštva, iz vsega so izločili vero.

5. Vero so vrgli iz vzgoje, vero so vrgli iz politike, vero so vrgli iz gospodarstva.

SEKULARIZEM.

1. Če nima vera ničesar opraviti pri vzgoji, postane vzgoja samo poučevanje. Mlad človek sliši pri taki vzgoji mnogo novega iz starih in novih časov, razumevanja za razne dogodke pa ne dobi.

2. Če nima vera ničesar opraviti v politiki, postane politika golo strankarstvo. "Vrzimo ven tiste naše politične nasprotnike, da pridejo noter naši pristaši."

3. In če vera nima ničesar opraviti v gospodarstvu, postane gospodarstvo zgolj umazano kramarstvo.

4. In če nima vera ničesar opraviti ne pri vzgoji, ne v politiki in ne v gospodarstvu, pride pri ljudeh v veljavo neka vera v umazano kramarstvo, ki stopi na mesto pregnane vere v Boga, ki nalaga človeku neke dolžnosti do vere.

PODUHOVLJENJE.

1. Naši moderni zgojitelji, naši moderni politikarji, naši moderni trgovci — so vrgli vero iz vsega javnega življenja in so vrinili umazano kramarstvo vsepovsod.

2. Naša dolžnost pa je, da izrinemo kramarstvo iz vsega javnega življenja in zopet uveljavimo vero vsepovsod.

3. Ne moremo izriniti umazanega kramarstva iz vsega javnega življenja in ne more-

mo uveljaviti verskih načel vsepovsod — s pomočjo kake politične stranke.

KATOLIŠKA AKCIJA.

1. Katoliška akcija je akcija katoličanov v korist katoličanov in nekatoličanov.

2. Katoliška akcija je delovanje katoliških laikov s pomočjo in v zvezi s postavnimi cerkvenimi oblastmi.

3. Katoliški laiki in katoliške žene so nekdanj rekle duhovnikom: Držite se svojega posla in nikan se ne vtikajte v naše reči.

4. Torej so se duhovniki res nehali zanimati za zadeve svetnih ljudi in svetni ljudje so naredili velikansko godljo iz svojih zadev.

5. In katoliška duhovščina se je skušala držati svojih poslov z bisnesno tehniko, ki si jo je izposodila od takih, ki se razumejo na biznes.

ROOSEVELTOV EKSPERIMENT.

1. In sedaj je prišel "business" na boben in katoliška duhovščina ne ve, kaj narediti z njim.

2. Ker ne ve, kaj narediti z bankrotnim "businessom", je katoliška duhovščina prepustila to delo drugim. Naj se ukvarjajo s tem politikarji, naj se ukvarja s tem Roosevelt.

3. Torej skuša predsednik Roosevelt opraviti ta posel in pomagajo mu profesorji visokih šol.

4. Tako se je Roosevelt s pomočjo profesorjev visokih šol vrgel na bankrotirano javno gospodarstvo in se ga je lotil z eksperimentiranjem: če bo šlo, bo šlo, če ne bo šlo, ne bo šlo. Samo da se kako prerinememo skozi.

5. In med tem ko predsednik Roosevelt eksperimentira, stoji katoliška duhovščina ob strani in gleda: Ali bo iz tega kaj ali nič?

V blag spomin.

22. julija je preminula v Jolietu obče znana Mrs. Frances Lavrich, ki je bila sestra našega potovalnega zastopnika brata Antonina. Priporočamo jo vsem dragim naročnikom v molitev. Vsem preostalim pa naše sožalje.

JA, KO BI BIL SAMO EDEN!

P. Hugo

KŽUPNIKU sta prišla on in ona. Že pozno v noč sta prišla kot Nikodem k Gospodu, samo ne tako resnice željna in žejna.

“Gospod vzela se bova. Precej jutri naju bote zvezali!” je ženin bolj zapovedujoče kot proseče butil ven.

“Tako hitro se pa zopet ne skače v zakonski jarem, vsaj po katoliško ne,” je odvrnil župnik še dokaj mirno, čeprav ga je grabilo.

“Ni drugače, ker moram takoj jutri na daljšo pot,” vztraja ženin.

“Kaj in odkod pa prav za prav sta, ker ne poznam ne enega ne drugega?” poizveduje župnik.

“Jaz spadam v vašo župnijo. Vsaj tako so mi mati dejali, katerim na ljubo sem prišel k vam. Nevesta je pa protestantinja,” se korajzljivo odreže ženin.

“Priatelj, po tem kar poveš bo še manj mogoče na tako kratko roko narediti, kot bi rada. Gre za mešan zakon. Treba dobiti spregled ne samo od oklicev, ampak tudi od zadržka meane vere.”

“Gospod, če bo vam in nama olajšano, me pa prej sprejmite v katoliško cerkev,” pade nevesta v besedo.

“Gospodična, vera ali Cerkev ni kaka bluzza, ki bi se v trenutku lahko slekla in z drugo nadomestila,” jo zavrne župnik že malo nervozen.

“Bom pa rajši jaz protestant postal,” de ženin bolj proti nevesti obrnjen, “tvoj minister nas bo gotovo brez vsakih sitnosti zvezal, če treba opolnoči.”

“Če je to vajina zadnja beseda obžalujem, a pomagati ne morem,” vznemirjen zaključí župnik.

In sta šla.

Da, ko bi bil samo en tak slučaj! Pa to

niso več slučajji. V Ameriki je to že nekaj vsakdanjega, čeprav ne vedno tako dramatičnega.

Vera je mnogim postala obleka, ki se nadene, odloži, spremeni kakor vreme in druge zunanje prilike kažejo. O kakem verskem prepričanju, vrednem ne samo žrtve izvoljenke, ampak tudi življenja, pri njih ni govora.

In kjer vere ni, ne more biti pravega pojma o zakonu. Da bi bil katoliški zakon kaj drugega kot protestantski, ali civilen, to so zanje zastareli, nazadnjaški pojmi, navade, ceremonije, katerim se mlajši rod starejšemu na ljubo še tu in tam prilagodi, ker ne mara, da bi bili še na svatbi žalostni. Pa še to le, če se mu ne stavijo kake ovire. Drugače mu je vseeno, kje in kako je poročen.

Žalostno je to, ne samo z verskega, ampak tudi z družabnega stališča. Kajti to pomeni, da se je črv zajedel v korenino človeške družbe. Če je črv v sadu, cvetu, vejah drevesa, se mu še da pomagati. Ako že ob korenini gloda, je treba brusiti sekiro, ostriti lopato in kramp, da se ga poseka.

Zagonetno bitje je človek. Ko bi moral imeti vso svojo pamet skupaj, to je takrat ko se ženi, moži, najbolj ponori. Ko bi ne imel drugega dokaza, da ni tak izšel iz ustvarjajoče roke božje, ampak se je moralo pozneje nekaj z njim zgoditi, kar mu je otemnilo razum in oslabilo voljo, bi mi bil ta dokaz zadosti.

VSE SE MAŠČUJE

P. Hugo

PRAZGODOVINA človeštva pozna tudi jamskega človeka. Pisanih virov o njem sicer nimamo nobenih, pač pa neizbrisne sledove. Na podlagi teh najdenih v raznih podzemskih jamah, je moderna zgodovina celo ugotovila nekako

kulturno stanje tega jamskega človeka. Seve, da je bila njegova kultura nizka. A vsaj to jasno izpričuje, da če prav sta si z jamskim medvedom kosala za te podzemске jame, je bil on le človek, umno bitje in kulture zmožen, med tem ko je medved ni.

Od tistega časa, kdo ve koliko tisoč let je preteklo, do današnjih dni, se je človeštvo v vsestranski kulturi sila dvignilo, med tem ko so moderni potomci nekdanjih jamskih kosmatinov še na isti stopnji. Toda človek zaslepljen od svojega kulturnega napredka, je zgubil spred oči pravec prave resnične kulture, ki ga mora njegovemu zadnjemu najvišjemu cilju približevati ne oddaljevati. On ima danes za kulturni napredek med mnogim drugim tudi iznajdbo raznih strupenih plinov. Pa ne za kake podgane zastrupljati, tudi ne samo za na smrt obsojene zločince morit, mesto jih obešat ali jim glave sekati, kot petelinom, ampak za nedolžne ljudi v masah pobijati. To je kajpada velezločin pod lepo firmo kulture.

Vsak zločin se pa maščuje. In kakšno je maščevanje za ta "kulturni" zločin, ki ga imajo na vesti države, katere navadne posamezne zločince preganjajo, obešajo, streljajo? Za svoje državljanе morajo graditi podzemska skrivališča in zatočišča pred strupnimi napadi sovražne države. Tako je človeštvo po zaslugi svoje iztirjene kulture po kdove koliko tisoč, če ne milijon letih, zopet srečno priromalo do prvotnega — jamskega človeka, ki se je samo v svojih podzemskih luknjah varnega počutil. Da, vse se maščuje.

Še en dokaz izmed sto. Na slikah srednjeveških svetnikov pogostoma poleg biča in drugih pokoril vidimo mrtvaško lobanjo. Znamenje, da so se ob njej učili modrosti življenja. Moderni se tej ascezi muzajo, češ, da je radikalno ubijala vse veselje do življenja. Zato danes tudi pri oblikovanju svetnikov mrtvaški lobanji ne puste nikake vloge več. Grobarji ponekod, kot v Ameri-

ki, sploh ne puste, da bi kdo kako človeško kost, ki so jo morda slučajno izkopali, videl. Prekopavati mrličje je tam itak prepovedovano. Vse kar spominja na razpad in razkroj človeka lepo pokrijejo, da bi ja kdo že naprej ne občutil hladnega diha smrti in začel malo misliti nanjo.

Pa glej maščevanje za ta beg pred smrtjo in za to ascezo z dišečo cvetko v roki! Po velemestih, kjer živi največ takih, ki o smrti ne marajo ničesar slišati, si morajo za slučaj plinskega napada iz zraka nabavljati plinske maske. In še kako radi jih kupujejo, ker jim gre za kožo. A pogledjte človeka s plinsko masko, če ni njegova glava kot mrtvaška. Oddelek vojaštva, policije ali civilistov v plinskih maskah v nočnih urah, ni li legendarna procesija duhov, ki sredi noči v svojih skeletih romajo k maši. Tako se po božjem prepuščenju smrt maščuje nad onimi, ki nočejo ničesar vedeti o njej, še manj pa kaj videti, kar bi jih spominjalo nanjo, če prav po besedah modrega Seneke vsak dan s smrtjo delimo. Prav po ameriško: Fifty-fifty. Da, da vse se maščuje, kar po krivici možuje.

ZAHVALE.

Zahvaljujem sv. Antonu za večkrat uslišano prošnjo. Zlasti, ker sem bila uslišana ko sem izgubila važno reč in se na njegovo priprošnjo nepričakovano zopet našla. Priporočam vsem, ki so v enaki stiski, naj se z zaupanjem obrnejo do sv. Antona, in bodo gotovo uslišani. Prilagam dar v zahvalo. — M. Sivic.

Javno se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Tereziki in Frideriku Baragi za uslišano prošnjo v boleznii. Iz hvaležnosti prilagam dar v ta namen. — Mary Cimperman.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za nepričakovano pomoč v boleznii moje hčerke. Zdravnik se je izrazil, da je nemogoče, da bi okrevala, a na Marijo pripošnjo je pa ozdravila, da je sedaj sposobna zopet za vsakoršno delo. Vsi se ji čudijo, najbolj pa zdravnik. Čast in hvala Bogu, ki nam je po Mariji Pomagaj skazal to milost. — Josephine Groznik.

V LEMONTU KAJ NOVEGA?

ROMANJA SO BILA NEKAJ NOVEGA.

Pravzaprav smo romanja imeli vsako leto, toda letos v obilnejšem številu in ljudje so s toliko večjim zanimanjem in navdušenjem prišli k nam, ker so hoteli videti novo gradbo.

Zahvaljujemo se tem potom vsem vrlim rojakom iz Indianapolis. Prišli so k nam 23. julija, imeli so svojo mašo in premnogi teh naših rojakov je še celo opravilo spoved in prejelo sv. obhajilo. Le tako naprej vsi naši romarji. Saj to je pravi pomen romanja, da se tudi duhovno poživje. Romanje tako ni samo navaden izlet, temveč resnično povzdigovanje duha k Mariji.

Prišli so k nam tudi farani od fare sv. Trojice v Milwaukee, farani od sv. Roka v La Salle, farani od fare sv. Marije v Waukeganu, farani od sv. Štefana v Chicago in župljani od sv. Jurija v So. Chicago in tudi Cleveland je večino nedelj imel lepo število zastopnikov. Bogu se zahvaljujemo, da je dal našim ljudem ljubezen do slovenske narodne ustanove v Lemontu.

Sv. Pismo nekje pravi: Pomnožil si Bog ljudstvo, toda ne veselja, mi pa lahko rečemo: pomnožil si letos vrsto naših ljudi in dobrotnikov, pomnožil si pa tudi nam in njim veselje.

VESELJE?

Rojaki so z velikim zanimanjem pregledovali prostore novega semenišča in z zadovoljstvom hvalili delo in napredek. Nasplošno so se čudili romarji, da so mogli zidarji v tako kratkem času toliko zidave dovršiti. Res jim

gre kredit: naganjal jih je k delu tudi ponos, da zmorejo tako delo, zakaj po našem delu si upa firma dobiti še druga dela, zato se lahko tudi nadejamo, da bo stavba res trdna in zanesljivo zidana, ker so hoteli gradbeniki z njo dobiti nekak model ali vzor svojega dela.

Izražali so se romarji na splošno: narod bo dobil lepo reprezentativno hišo, na katero bomo lahko s ponosom kazali, češ, narod slovenski po Ameriki je še žilav in noče še tako hitro leči v grob, dokler si take hiše postavlja kot je dom v Jolietu in sedaj dom v Lemontu, menda to še ni znameje smrti in konca.

POSEBNA ZAHVALA

Gre to pot društvu Marije Pomagaj iz Chicage, ki je poslalo 75 dolarjev na namen zidanja. Zahvala gre vrlim dekletom kluba "Busy bees" iz Chicage, ki so poslale 150 dolarjev. Če pomislimo, da je v klubu včlanjenih samo deset deklet, moramo reči: postavile ste se deklino. Zahvala gre društvu sv. Cirila in Metoda, Sheboygan, kiž je poslalo kar 50 dolarjev; zahvala gre društvu Marije Čistega Spočetja iz So. Chicago, ki je tudi poslalo 50 dolarjev. Tem in vsem, ki so poslali večje ali manjše svote, kakor razvidite iz posebnega poročila, naj poplača Bog.

CLEVELAND SE JE ZAVZEL ZA NAS.

20. avgusta je pa Cleveland skočil na noge. Čisti izkupiček od katoliškega dneva, ki so ga imeli, so poslali ves v Lemont. Natančnejšo poročilo o tem v prihodnji številki. Sedaj rečem le: Hvala Mr. Grdinu, vsem duhovnikom clevelandskim in pripravljavnemu odboru za vse prizadevanje, ki je pripomoglo dnevu k takemu lepemu uspehu.

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih lastnikov in častnih zidarjev novega semenišča na ustanovni plošči samostana.

USTANOVNIKI:

K. S. K. J., Joliet, Ill.	(1000)	Dr. sv. Barbare št. 23 KSKJ. in dr. sv. Ane	
Very Rev. M. Šavs, Shakopee, Minn.	(500)	št. 123 KSKJ, Bridgeport, O.	(260)
Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill.	(400)	Slovenska ženska zveza, Chicago, Ill.	(200)
		Rev. F. Turk, San Francisco, Calif.	(200)

PATRONI:

Busy Bee Girls	(150)	Mr. in Mrs. H. Schier, Danbury, Conn.	(100)
Mr. in Mrs. A. Jelencich, Chicago, Ill.	(110)	Dobrotnica, Milwaukee, Wis.	(100)
Mr. in Mrs. Motz, So. Chicago, Ill.	(106)	Rev. J. Vrhunec, McKees Rock, Pa.	(100)
Gregor Gregorich, Chicago, Ill.	(103)	Dr. sv. Štefana, št. 1, KSKJ. Chicago, Ill.	(100)
Louis in Anna Zlogar, Steelton, Pa.	(105)	John Sever, Chicago Ill.	(100)
Družina Andrew Ogrin, Waukegan, Ill.	(100)	Anna Lampe, Duluth, Minn.	(100)
Mrs. Ivana Kirn, Waukegan, Ill.	(100)	Rose Znidar, Milwaukee, Wis.	(100)
K. Triller, Whiting, Indiana	(100)	Simon Setina, Joliet, Ill.	(100)
Matt Ulasich Sr., Ironwood, Mich.	(100)	Mr. in Mrs. J. Potokar, Cleveland, O.	(100)
Neimenovan, Waukegan, Ill.	(100)	T. Bevc, West Allis, Wis.	(100)
Rev. S. Derengowski, Joliet, Ill.	(100)	Mr. in Mrs. John Kegel, West Allis, Wis.	(100)
Ludwig Košnik, Chicago, Ill.	(100)		

ČASTNI LASTNIKI:

Rt. Rev. John J. Oman, Cleveland, O.	(75)	J. Atzenbeck, Omaha, Nebr.	(50)
William Martin	(75)	John Dobrauc, Franklin, Kans.	(50)
Dr. Marija Pomagaj, 78 KSKJ, Chicago, Ill.	(75)	Anton Bogolin, Sr., Chicago, Ill.	(50)
Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.	(74)	Dr. sv. Cirila in Metoda, št. 144 KSKJ.,	
Katoliška društva v Strabane, Pa.	(61)	Sheboygan, Wis.	(50)
Leo Jurjovec, Chicago, Ill.	(55)	U. Kozarič, Ottawa, Ill.	(50)
Mr. in Mrs. Frank Lipoglavsek,		G. Puhek, Chicago, Ill.	(50)
West Allis, Wis.	(50)	Družina Šircel, Sheboygan, Wis.	(48)
Dr. Krišč. Mater fare sv. Družine,		Mrs. F. Marolt, Cleveland, O.	(47)
Eveleth, Minn.	(50)	A. Prijatelj, Corning, Calif.	(45)
Gabriel Puhek, Chicago, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. R. Zihlerle, So. Chicago, Ill.	(40)
C. Jeglic, New York City, N. Y.	(50)	Mr. in Mrs. M. Trinko, Chicago, Ill.	(36)
Pevsko dr. Zarja, So. Chicago, Ill.	(50)	Družina Jalovec, Argo, Ill.	(36)
Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(50)	Neimenovani, Milwaukee, Wis.	(35)
Družina Gasper Drasler, Waukegan, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. J. Ponikvar, Cleveland, O.	(34)
Neimenovani, Waukegan, Ill.	(50)	I. Račić, Chicago, Ill.	(33)
Družina John Zakovich, Argo, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. L. Jalovec, Argo, Ill.	(31)
Dr. sv. Anne št. 127 KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	J. Knafelc, Chicago, Ill.	(30)
Rev. Frank Srebernak, Monroe, Mich.	(50)	Josephine Anzlovar, Brooklyn, N. Y.	(30)
Dr. sv. Petra in Pavla št. 62 KSKJ.,		Rev. Michael Golob, Bridgeport, Conn.	(30)
Bradley, Ill.	(50)	Altarno dr. sv. Janeza Vian., Highland	
Dr. sv. Jožefa, št. 53, KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Park, Mich.	(30)
John Petrovich, Chicago, Ill.	(50)	Družina Lavrich, Joliet, Ill.	(30)
Dobrotnica, Duluth, Minn.	(50)	Marko Golovitch, Lemont, Ill.	(30)
Dr. sv. Magdalene, 162, KSKJ. Clev., O.	(50)	Math. Kremesec, Chicago, Ill.	(27)
John Poljak, Argo, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. F. Ribich, Sr., Chicago, Ill.	(27)
Veronica Ruppe in družina, Brooklyn, N. Y.	(50)	Družina Jalovec, Argo, Ill.	(26)
Rev. M. J. Butala, Joliet, Ill.	(50)	Mr. in Mrs. Andrew Hochevar, Joliet, Ill.	(26)
Dr. Vitezi sv. Florijana št. 44 KSKJ.		Mr. in Mrs. Michael Hochevar, Joliet, Ill.	(26)
So. Chicago, Ill.	(50)	F. Drassler, Bradley, Ill.	(25)

Mrs. Barbara Verbanetz, Pittsburgh, Pa.	(25)	Dr. sv. Alojzija, 47, KSKJ. Chicago, Ill.	(25)
Neimenovani, Renton, Wash.	(25)	Dobrotnica, Chicago, Ill.	(25)
M. Melavec, Cleveland, O.	(25)	Mrs. A. Ursich, Joliet, Ill.	(25)
Dr. Kršč. Mater, Collinwood, Cleveland, O.	(25)	Frank Vidmar, Sr., Chicago, Ill.	(25)
F. Savel, Cleveland, O.	(25)	Šola sv. Štefana, Chicago, Ill.	(25)
Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyo.	(25)	Slov. Ženska Zveza, Podr. št. 2, Chicago, Ill.	(25)
A. Grdina, Cleveland, Ohio	(25)	Dr. sv. Neže, Chicago, Ill.	(25)
J. Krizman, Cleveland, Ohio	(25)	Carl Medosh, So. Chicago, Ill.	(25)
F. Lubich, Joliet, Ill.	(25)	J. Benkovič, Steelton, Pa.	(25)
St. Anna Ct. 1034 WCOF, So. Chicago, Ill.	(25)	Dr. sv. Jožefa, št. 169, KSKJ., Clev., O.	(25)
Rev. Kazimir Zakrajšek, Jugoslavija	(25)	Mr. in Mrs. Pirš, Cleveland, O.	(25)
Joseph Dolar, Danbury Conn.	(25)	Dr. Marija Čist. Spoč., 85, KSKJ., Lorain, O.	(25)
Henry Mertel, North Bergen, N. J.	(25)	Joseph Oblak, Chicago, Ill.	(25)
Altarno dr. sv. Cirila, New York City, N. Y.	(25)	Dr. Kršč. žena in mater, So. Chicago, Ill.	(25)
Rev. John F. Fuerst, Summit, Ill.	(25)	Third Order of St. Francis, Highland Park, Mich.	(25)
Družina John Petrovčič, Waukegan, Ill.	(25)	Young Ladies Sodality, Highland Park, Mich.	(25)
Dr. Marije Pomagaj št. 79 KSKJ., Waukegan	(25)	St. Joseph Soc. No. 7 KSKJ, Pueblo, Colo.	(25)
Rose Usnik, Dunlo, Pa.	(25)	Bogovich Family, Cleveland, O.	(25)
Frank Vidmar, Jr., Chicago, Ill.	(25)	Mr. in Mrs. F. Pirc, Cleveland, O.	(25)
Frank Poppesh, Chicago, Ill.	(25)	Mr. in Mrs. J. Roitz, Cleveland, O.	(25)
John Spilak, Chicago, Ill.	(25)	F. Perovsek, Willard, Wis.	(25)
Dr. sv. Jurija, Chicago, Ill.	(25)		
Frances Russ, Cleveland, O.	(25)		

ČASTNI ZIDARJI:

John Pichman, Chicago, Ill.	(23)	Rev. F. in A. Scheringer, Rapid River, Mich.	(20)
Družina Bambich, Fredonia, Kans.	(22)	Mrs. J. Troya, Berkeley, Calif.	(20)
M. Lesiak, San Francisco, Calif.	(20)	J. Budan, Stetsonville, Wis.	(19)
Mrs. Cesar, San Francisco, Calif.	(20)	Dr. Marije Pomočnice Kristjanov, št. 165 KSKJ., West Allis, Wis.	(18)
J. Ivanetich, San Francisco, Calif.	(20)	Mrs. M. Koshmerl, Monterey Park, Calif.	(17)
John in Josephine Pintar, Burgettstown, Pa.	(20)	Mr. in Mrs. F. Gabrenya, Cleveland, O.	(16)
Frank in Mary Pangre, Anaconda, Mont.	(20)	A. Judnich, San Francisco, Calif.	(15)
Gabriel in Albion Benedict, Whiting, Ind.	(20)	Dr. John Ivsek, Rock Springs, Wyo.	(15)
Agnes in Gizella Gaspar, Bridgeport, Conn.	(20)	Mr. in Mrs. John Stangar, Doylestown, O.	(15)
Družina John Gregorka, Waukegan, Ill.	(20)	A. Požun, Johnstown, Pa.	(15)
Mr. in Mrs. Jos. Strubel, Detroit, Mich.	(20)	Dr. Marija Pomagaj št. 174, Willard, Wis.	(15)
Družina J. Marn, Ely, Minn.	(20)	Društvo Mater, Bridgeport, Conn.	(15)
John Prisel, Cleveland, Ohio	(20)	Frank Jalovec, Argo, Ill.	(15)
Rev. V. Vodušek	(20)	Georgē Vukovich, Compton, Calif.	(15)
J. Kacin, Cleveland, O.	(20)	Slov. Ž. Zveza, Podr. št. 84, New York, N.Y.	(15)
Frank Grill, Chicago, Ill.	(20)	Leo Zakrajšek, New York, N. Y.	(15)
Veronika Rojko, Chicago, Ill.	(20)	Anton Zagorc, Wilkes Barre, Pa.	(15)
Dobrotnik, West Allis, Wis.	(20)	Dr. sv. Družine, št. 136 KSKJ., Willard, Wis.	(15)
A. Korelc, Lemont, Ill.	(20)	Steve Zabcich, Chicago, Ill.	(15)
B. Malnar, Kansas City, Kans.	(20)	A. Marinshek, Cleveland, O.	(15)
M. Drchar, Kansas City, Kans.	(20)	Družina Kness, Cleveland, O.	(15)
Neimenovani, Bridgeville, Pa.	(20)	Frank in Julia Skuble, Argo, Ill.	(15)
Neimenovani, Joliet, Ill.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Ferik, New York, N. Y.	(15)
J. Trontell, So. Chicago, Ill.	(20)	Ursula Crnkovic, New York, N. Y.	(15)
P. Marn, Lemont, Ill.	(20)	Mr. in Mrs. M. Smoley, Bradley, Ill.	(15)
Družina Math Leskovec, Cleveland, O.	(20)	F. Cvenk, Chicago, Ill.	(15)
Dobrotnica, Ely, Minn.	(20)	J. Kosmerl, Cleveland, O.	(15)
Družina Erjavec, Joliet, Ill.	(20)	Geo Raly, Milwaukee, Wis.	(15)
John Kochevar, Chicago, Ill.	(20)	Josephine Videc, Rockdale, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. Frank Culik, Joliet, Ill.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Papesch, Joliet, Ill.	(15)
Mr. in Mrs. Ponikvar, Cleveland, O.	(20)	Družina Mary Papesch, Joliet, Ill.	(15)
J. Gerbetz, Lemont, Ill.	(20)	Mrs. Anna Novak, Cleveland, O.	(15)
Družina Ovca, Astoria, N. Y.	(20)		

M. Flajnik, Cleveland, O.	(20)	Mr. in Mrs. A. Jakše Sr., So. Chicago, Ill.	(17)
Mrs. F. Modic, Cleveland, O.	(20)	Mrs. J. Smrekar, Harrieta, Mich.	(16)
Mrs. A. Bregar, Sheboygan, Wis.	(17)	J. Zorko, Chicago, Ill.	(15)

LEMONTSKA LESTVICA

Poročilo darov po svotah, kakor so bili nabrani po slovenskih farah in naselbinah do 10. avgusta, 1939.

Fara sv. Štefana, Chicago, Ill.	\$3,381.73	Naselbina v Omaha, Nebr.	100.00
Manjše naselbine v Illinois	1,117.75	Naselbine v Montani	99.00
Fara sv. Cirila, New York, N. Y.	1,057.00	Fara v Kansas City, Kans.	92.50
Glavni odbor KSKJ., Joliet, Ill.	1000.00	Fara v Johnstownu, Penna.	83.15
Fara sv. Marije, Waukegan, Ill.	928.00	Fara v Willard, Wis.	82.50
Fara sv. Jožefa, Joliet, Ill.	718.25	Fara v Barbertonu, Ohio	82.05
Manjše naselbine v Minnesoti	639.50	Manjše naselbine v Ohio	74.00
Fara sv. Vida, Cleveland, Ohio.	537.00	Naselbina v Strabane, Pa.	61.00
Fara sv. Jurija, So. Chicago, Ill.	519.00	Manjše naselbine v Wisconsin	59.00
Fara sv. Marije, Collinwood, Ohio.	474.30	Fara v Soudan, Minn.	50.00
Manjše naselbine v Pennsylvaniji.	432.46	Fara v Lorrainu, Ohio	49.25
Milwaukee, Wis.	427.50	Fara v La Sallu, Ill.	42.00
Fara v San Francisco, Calif.	375.50	Naselbina v Crested Butte, Colo.	39.75
Fara sv. Janeza in sv. Trojice,		Fara v Hibbing, Minn.	39.50
Fara sv. Križa, Bridgeport, Conn.	307.00	Naselbina v Girard, Ohio	39.05
Fara v West Allisu, Wis.	299.00	Fara v Chisholm, Minn.	32.60
Naselbina v Bridgeport, Ohio	287.50	Fara v Denver, Colo.	31.50
Fara sv. Janeza, Detroit, Mich.	275.00	Fara v Bridgeville, Pa.	30.00
Fara sv. Lovrenca, Cleveland, O.	256.65	Fara v Calumet, Mich.	30.50
Fara v Eveleth, Minn.	252.32	Naselbine v Kanadi	26.50
Naselbina v Argo, Illinois.	203.50	Manjše naselbine v Missouri	21.00
Glavni odbor Slov. Zenske Zveze,		Fara v Forest City, Penna.	18.00
Chicago, Ill.	200.00	Manjše naselbine v New York.	17.00
Fara v Duluthu, Minn.	181.25	Naselbina v Bethlehem, Pa.	16.00
Manjše naselbine v Kansas	163.50	Fara v Tower, Minn.	14.00
Fara sv. Cirila, Sheboygan, Wis.	161.50	Fara v Gilbert, Minn.	13.35
Fara v Ely, Minnesota	159.50	Manjše naselbine v New Jersey	13.25
Fara v Steeltonu, Penna.	157.50	Fara v Leadville, Colo.	12.50
Manjše naselbine v Colorado	147.70	Naselbine v Idaho	10.00
Fara v Pueblo, Colo.	136.45	Naselbine v Texasu	10.00
Fara v Indianapolis, Ind.	133.30	Naselbina v Canon City, Colo.	9.50
Naselbina v Whiting, Ind.	130.00	Naselbine v West Virginia	7.00
Fara sv. Kristine, Cleveland, O.	126.50	Naselbine v Utah	6.00
Manjše naselbine v Michigan	123.10	Manjše naselbine v Indiana	6.00
Fara v Pittsburghu, Penna.	116.00	Naselbine v Oregonu	5.00
Naselbine v Kaliforniji	106.50	Naselbine v Arkansasu	2.50
Naselbine v Washington	105.75		
Fara v Rock Springs, Wyo.	102.50		
		SKUPAJ	\$17,064.96

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

ILLINOIS—

Chicago—Po \$150: Busy Bee Girls. — Po \$25: G. Puhek. — Po \$17.50: Mr. in Mrs. F. Ribich Sr. — Po \$10.25: Družina A. Bogolin Sr. — Po \$5: M. Koren, J. Zorko. — Po \$1: Mrs. F. Sardach, J. Falle. — Po 50c: A. Koren.

No. Chicago—Po \$5: N. N. — Po \$2: Mrs. M. Bezek, J. Sedej. — Po \$1: Mrs. C. Warsek. — Po 25c: Mrs. Ambrož, Mrs. Steblay.

So. Chicago—Po \$50: Dr. Marije Čistega Spočetja. — Po \$15: Mr. in Mrs. A. Jakše Sr.

Joliet—Po \$5: Mr. in Mrs. N. J. Vranichar. — Po \$1: T. Ancelj, Mr. in Mrs. M. Juresich.
 Lemont—Po \$25: Wm. Martin. — Po \$5: A. Pečovnik. — Po \$1: F. Prah.
 Waukegan—Po \$1: F. Hodnik, N. N.
 Algonquin—Po \$10: Mrs. A. Mladich.
 Lockport—Po \$2: Mrs. M. Gorsich.
 Elmhurst—Po 50c: M. Feuce.
 Cicero—Po \$5: Mrs. M. Markovich.
 Staunton—Po \$1: F. Maggio.
 Aurora—Po \$5: J. Fajfar & Family.
 Argo—Po \$5: Družina L. Jalovec.
 Berwyn—Po \$5: M. Kovačić.
 Libertyville—Po \$5: J. Kolenc.
 Ottawa—Po \$10: U. Kozarič.

OHIO—

Euclid—Po \$5: N. N., Miss A. Kraus. — Po \$4: Mrs. L. H. Somrak. — Po \$2: M. Kobal. — Po \$1: Mrs. A. Longer, M. Novoselc, F. Weichich, A. Nemeč, F. Macerol, G. Dolinar, F. Balch, Mrs. Leo Troha, F. Primožič, J. Ross, U. Trtnik. — Po 50c: A. Perko, M. Grill, A. Picelj. — Po 25c: P. Zakrajšek, A. Novinc, J. Stupica, M. Smerdel, M. Lusin, P. Cesar, A. Zele, M. Ercul, F. Gerjevich.
 Cleveland—Po \$25: Rt. Rev. J. J. Oman, družina Bogovich, Mr. in Mrs. J. Roitz, Mr. in Mrs. F. Pirc. — Po \$14: Mr. John Ponikvar. — Po \$11: Mrs. F. Marolt. — Po \$10.50: M. Flajnik. — Po \$10: L. Kovacich Jr. — Po \$5: M. Bregar, M. Otoničar, H. Malnar, Mr. in Mrs. Grčar. — Po \$2: W. Avsec, A. Skolar, M. Habjan. — Po \$1: C. Gliha, M. Novinc. — Po 50c: M. Žgajnar, P. Loser.
 Lorain—Po \$1: Mrs. M. Evanich, A. Ursich, M. Zehel. — Po 25c: N. N.
 Bridgeport—Po \$15: N. N.
 Geneva—Po \$5: A. Košuta.

COLORADO—

Pueblo—Po \$10: Mrs. A. Princ. — Po \$5: Mr. in Mrs. J. Butkovic, Mr. in Mrs. J. Godec. — Po \$3: M. Mehle. — Po \$2.50: J. Kastelic, F. Glatch. — Po \$2: J. Bergles, Mr. in Mrs. L. Russ, Mr. in Mrs. F. Levstik, M. Papesh, N. N. — Po \$1.50: J. Jarc. — Po \$1: Mrs. Lesar, J. Russ, F. Okoren, M. Kosman, A. Jaklovich, Mr. in Mrs. Pritekel. — Po 50c: F. Volk, F. Kočevnar, M. Oglin. — Po 25c: M. Judnich. — Po 20c: C. Princ.
 Colorado Springs—Po \$6: Družina M. Novlan. — Po \$1: F. Kostanjšek, J. Novlah, N. N. — Po 50c: Mrs. J. Gabrovšek.
 Denver—Po \$10: J. J. Jelenich. — Po \$5: G. Pavlakovich. — Po \$2.50: Mrs. M. Krasovec. — Po \$2: A. Bojc. — Po \$1: M. Kukovic.
 Leadville—Po \$1.50: A. Ponikvar.
 Canon City—Po \$1.50: Mr. in Mrs. Dolinar.

MINNESOTA—

Eveleth—Po \$10: A. Kvaternik Sr. — Po \$5: Mrs. C. Skul, F. Kvaternik, J. Kapovec, N. N., N. N. — Po \$2: Mr. in Mrs. L. Krzinski, Cherne Family, J. Peternel, B. Miroslavich, Mr. J. Steblay, A. Gradishar. — Po \$1: J. Habyan, M. Kopach, J. M. Robich, J. Robich, F. Urbihia Sr., družina Gornik, F. Teplicky, Mrs. Zakrajšek, M. Markonich, F.

Fink, J. Modec, J. Okoren Sr., F. Virant, J. Capek, J. Longar, N. Paukovich, F. Bonach, J. Kostelic, J. Intihar, A. Udovich, J. Ulasich, B. Strahar, T. Martinovich, M. Jagunich, L. Gregorich, F. Intihar, M. Oven, M. Shukle, E. Tomicich, J. Znidarsich, J. Lušin, G. Midsel, M. Drobnič, J. Skubic, A. Strlekar, A. Nemgar. — Po 50c: J. Urbihia, A. Sarich, P. Kapish, M. Perusek, F. Pirjevec, J. Veranth, L. F. Lushene, T. Juvinec, M. Ibuka Jr., J. Gerenchar, J. Dudasek, družina A. Carr, J. Skofich. — Po 25c: Mrs. Kvaternik, U. Ahlin, M. Bozicovich, J. Skoff.

Duluth—Po \$3: Rev. John Sholar.

Ely—Po \$1: Mrs. L. Tolmayer.

PENNSYLVANIA—

Pittsburgh—Po \$10: J. Decman. — Po \$5: M. Spehar. — Po \$2: Družina Tomec.
 Johnstown—Po \$10: Mrs. M. Pristavec. — Po \$1: Mrs. P. Jarnevec, Mrs. L. Movšak.
 No. Braddock—Po \$2.50: Mrs. F. Pierce. — Po \$2: Mr. in Mrs. Mulc. — Po \$1: Mrs. F. Zimmerman.
 Forest City—Po \$1: A. Zidar, Mrs. I. Pancar.
 Hazleton—Po \$4: Mrs. T. Bojan.
 Cairnbrook—Po \$5: Mrs. M. Levar.
 Enhaut—Po \$5: Mr. S. Oslay.
 Bessemer—Po \$10: Naselbina Bessemer.
 Imperial—Po \$5: J. Dolinar.
 Vandling—Po \$1: T. Peterlin.
 Bon Air—Po 50c: Mary Tomec.

WISCONSIN—

Sheboygan—Po \$50: Dr. sv. Cirila in Metoda, št. 144 KSKJ. — Po \$5: Mr. in Mrs. J. Shircel. — Po \$2: Mrs. M. Demšar.
 Milwaukee—Po \$5: A. Peterlin, F. Gregorcich.
 West Allis—Po \$5: F. Arch, G. Vodičnik. — Po \$1: Mr. in Mrs. Farnash.
 Rhinelander—Po \$1: Mrs. A. Vancas.
 Willard—Po \$15: F. Perovsek. — Po \$5: Mrs. M. Artač.

INDIANA—

Indianapolis—Po \$12.50: Romarji Indianapolis. — Po \$1: J. Sternard, J. Oberstar.

KANSAS—

Kansas City—Po \$5: N. N. — Po \$2.50: Mr. in Mrs. F. Urh. — Po \$1: F. Kragel, Mr. in Mrs. J. Anzick, Mrs. J. Klepac.
 Cherryvale—Po \$10: Družina Stepanich.

NEW YORK—

New York—Po \$5: P. Videmšek.
 Jackson Heights, Long Island—Po \$5: Mrs. M. Wil-lar.
 Brooklyn—Po \$5: Mr. in Mrs. H. Kunz.

CALIFORNIA—

Berkeley—Po \$20: Mrs. J. Troya.
 Bell—Po \$2: Mrs. P. Strnad.

OREGON—

Oregon City—Po \$5: F. Mahkovec. — Po \$2: M. Polajnar, Mrs. J. Herbst.

MICHIGAN—

Harrieta—Po \$15: Mrs. J. Smrekar.
 Calumet—Po \$10: J. Plut.

Mt. Clemens—Po \$2: M. Osterman.

Detroit—Po \$2: E. Škoda.

MISSOURI—

St. Louis—Po \$3: Mr. in Mrs. J. Mihelčič.

WASHINGTON—

Renton—Po \$50: N. N.

WYOMING—

RockSprings—Po \$2.50: J. Tomsich.

CANADA—

Ontario—Po \$2: A. Novak.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI

Ime naročnika (ce):	Bivališče:	Ime zastopnika (ce):
JOE KITTEK,	Bethlehem, Pa.	Antonia Robar
JOE DONCHEZ ,	“ “	“ “
ELISABET ZUPANCICH,	Joliet, Illinois	Mary Papesh
URŠULA GRABRIJAN,	“ “	“ “
JENNIE DORNIK,	Cleveland, Ohio	“ “
MARY PODER,	Pueblo, Colorado	“ “
BOŠTJAN ZNIDARSIČ,	Denver, Colorado	Brother Antonin
MRS. JOE SNIDER,	McCook, Illinois	Brother Robert
MATH NAGODE,	Colorado Springs, Colo.	Michael Kapsh
LOUIS MAROLT,	“ “	“ “
FRANK TRINASTIČ,	“ “	“ “
M. KUKOLJAN,	“ “	“ “
JOHN MOLAN,	“ “	Mary Novljan
MARY HAMILTON,	Denver, Colorado	Ana Domitrovich
JOHANA STERCER,	Pueblo, Colorado	Mary Kozjan
ANGELA ERJAVEC,	“ “	“ “
MRS. P. CULIK,	“ “	“ “
MARY MRAMOR,	“ “	“ “
PIA PERKO,	“ “	“ “
MARY KRAŠOVEC,	“ “	“ “
URŠULA KOŠIR,	“ “	“ “
MARY KORUN,	“ “	“ “
MARY FABJAN,	“ “	Mrs. Meglen in Papesh
MARY HEGLER,	“ “	“ “
MATH SAVOREN,	Crested Butte, Colo.	Mrs. Težak
FRANK SLOGAR,	“ “	“ “
FRANK VIDMAR,	Leadville, Colorado	Anton Kaplan
JENNIE ZORKO,	Cleveland, Ohio	Mrs. J. Kocin
MARY TANCEK,	Barberton, Ohio	Jennie Skerl
BARBARA VERBANETZ,	Pittsburgh, Pa.	Mary Cadonic

NAŠ STRIČEK

Dragi Naš Striček:—

To je moje drugo pismo. Povedati Vam hočem, da smo sprejeli dve nove članice v naše društvo "Ave Marija Klub". Nove članice so: Angela Strazar in Elaine Pucell. Vemo, da so pridne in od njih se pričakuje, da ob še druge svoje dobre prijateljice povabile k Mariji.

O razstavi je že Vam znano, zato ne bom nič poročala. Pri naših sejah imamo srečkanje za darilo. Na zadnji seji je bilo prijetno presenečena naša vrla članica Dorothy Snyder, ki je z veseljem sprejela lepi dar.

Na tej seji je naša dobra in delavna voditeljica, oziroma "predsednica" Vikica, razdala plačilne knjižice. Upati je, če bo le mogoče, da bodo članice se zavedale, da plačilne knjižice imajo velik pomen. Iz malega prispevka za Marijo, se bomo navadile za bodočni uspeh Marijin. Zdaj pa rečem Good bye!

Vas lepo pozdravljam

Bernadette Supan, Cleveland, Ohio.

Dragi Naš Striček:—

Večkrat pišem Juniors' Friendu. Zdaj hočem pa tudi Vas razveseliti z mojim pismom. Jaz sem članica Ave Marija kljuba in se imamo prav dobro. Moja prijateljica "Patrick" Angela Lekan in jaz imamo zelo dobre čase skupaj. Upamo da tudi Vi imate vesele počitnice.

Mislím, da sem že zadosti napisala. Zato Vas lepo pozdravlja

Ludmilla Zagar, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

Jaz sem stara enajst let. Hodim v šolo (tudi poleti?) sv. Lavrenca. Moja učiteljica v četrtem razredu je bila sestra Mary Anthony. Bila je nam zelo dobra in vsi smo jo radi imeli. Upam, da pride zopet drugo leto nazaj ko bom v petem razredu. Sem tudi članica Ave Marija Kluba in me praz zanima biti članica. Ker je to moje prvo pismo Vam rečem "Good bye!" pa se zopet oglašim.

Lep pozdrav od Vaše nove prijateljice

Mary Papesh, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

Počitnice so tukaj katere smo vsi otroci tako želno čakali — posebno pa deklica "Ave Marija Kluba" Zdaj bo mogoče imeti naše seje na vrtu, v hladni senci. Tudi šivale bomo po sejah ker pozneje mislimo imeti "exhibition" za naše starše in prijatelje. Tudi Vas lepo vabimo, Naš Striček! Seje bomo imeli vsaki četrtek od dveh

do štirih. Nimam več drugega za pisati zdaj. Bom pa več drugič napisala. May God bless you!

Vaša prijateljica

Theresa Cesar, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

Stara sem enajst let in ko pojdem nazaj v šolo, bom v šestem razredu. Bila sem v procesiji presvetega Rešnjega Telesa. Kako je bilo lepo! Ceste so bile okrašene in kapelice postavljene. Godba je igrala in vsi farani so xli v procesiji. Bom že še kaj pisala o našem delu pri Ave Marija Klubu. Vas lepo pozdravlja

Nova prijateljica,

Darinka Snyder, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

Jaz sem se prav dobro počutila prva dva tedna mojih počitnic. Obiskali so nas moj stric in njegova družina iz Ontario, Canada. Upam, da se tudi Vi prav lepo počutite!

Vas pozdravlja,

Eva Krall, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

Jaz sem ravnokar pristopila k "Ave Marija Klubu". Stara sem osem let. Na Materinski dan sem prejela prvokrat sv. obhajilo. Kako je bil to zame vesel dan! Zdaj bom končala svoje pismo, pa se zopet oglašim.

Vaša nova prijateljica

Elaine Pucell, Cleveland.

Dragi Naš Striček:—

To je prvo pismo, ki ga Vam pišem. Stara sem enajst let in sem članica "Ave Marija Klubu". Me zelo veseli biti v temu klubu. To poletje, mislim, drugi mesec, bomo imele kampanjo za nove lanice kakor tudi exhibicijo. To nas vse zanima in pridno skupaj delamo. Se zopet kaj oglašim in Vas in vse Kotikarje prav lepo pozdravlja

Vaša nova prijateljica,

Mary Jane Urbancic, Cleveland.

Drage nečakinje:—

Pridne ste res, da ste pisale staremu Stričku in razveselile njegovo srce. Da, radoveden sem, če boste še tako pridno pisale, ko se bo šola začela. Kje so pa zaostali fantje? Zogo mečejo in plavajo ves božji dan, kajneda? Bom jih že spual, če se ne bodo kmalo oglasili.

Lepo se zahvaljujem za vse pisemce in se še za nadalje priporočam.

Udani Vaš Striček.

DAROVI

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ—
Po \$3: A. Rebec. — Po \$2: M. Cimperman, M. Demzar.
— Po \$1: Mrs. A. Augustin, Mr. in Mrs. Kremesic, M. Sivic. — Po 50c: M. Zaht, J. Skerl, H. Pluth.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ—Po \$2: J. Bergles, Mrs. F. Russ. — Po \$1: M. Kochevar, R. Koren, Mrs. A. Augustin, Mr. in Mrs. Kremesec, T. Nosen, A. Jevnik,

Mrs. Mautz, J. Droblich, J. Cukljati, A. Peterlin, F. Gerchar, J. Schivic, K. Kambich, M. Stariha, A. Setnikar, M. Viller. — Po 80c: K. Opalek. — Po 60c: Mrs. Hochevar, Mrs. Sterle. — Po 50c: M. Thais, M. Zgajnar, A. Kolbezen, I. Režek, T. Košir, Mrs. J. Kocjancich, M. Setnikar, A. Setnikar, Mrs. Pezdertz, J. Paul. — Po 40c: Mrs. Race, — Po 30: Mrs. Zalec, J. Sedej. — Po 20c: Mrs. Roberto.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$10: F. Zonta, J. Budan, J. Blanchard, L. Bergant, J. Verbanetz, Barbara Verbanetz, Mary Lakota.

SV. MAŠE: Rev. J. Trobec za J. Rupar \$10, Mrs. Bartel \$10, J. E. Stukel \$10, Mrs. Mikulich \$9, J. Marcela \$8. — Po \$6: T. Pavkovich, M. Stelar, A. Pristavec. — Po \$5: A. Kosuta, A. Prapodnik, J. Ponikvar, H. Malnar, Mrs. Gruden, Mrs. Trenta, Mrs. Sunich. — Po \$4: A. Stepanich. — Po \$3: M. Flais, T. Kostanjsek, M. Kovacich, A. Kocjan, A. Hochevar, A. Ponikvar, Mrs. Sterle, Mrs. Strell, M. Pristavec, Mrs. F. Russ, L. Kernc, T. Narobe, Mrs. M. Matoh. — Po \$2.50: F. Starman. — Po \$2: Mrs. M. Poder, P. Strnad, T. Cesnik, Mrs. J. Stergar, M. Spetceh, F. Smerdel, Mrs. Kastelc, M. Stark, M. Rebek, Mrs. J. Mihelcic, J. Petrasic, Mrs. J. Terlep, M. Mehle, J. Kastelec, B. Luzar, A. Skul, M. Gornik, A. Hocevar, M. Skerl, J. Bardac, M. Yamnik, J. Muhich, T. Kasich, B. Panian, F. Gerchar, E. Drassler, M. Setnikar, A. Setnicar, T. Zortz, J. Jancar, M. Dolanc, M. Pasen, M. Kranjc, A. Setnikar, M. Kozletich, H. Bizjak, Mrs. Kastigar, A. Sever,

F. Krecich, F. Gregorc. — Po \$1: A. Kure, Mrs. Starc, B. Karlinger, M. Bluth, F. Pirc, T. Brojan, M. Habjan, F. Okoren, A. Somrak, T. Ratkovich, F. Urajnar, R. Lužar, K. Stanich, R. Verbich, A. Skuta, M. Nemanich, K. Hribar, A. Može, J. Koren, J. Strnad, M. Zgajnar, M. Milavec, Mrs. Stupar, K. Frank, J. Oberstar, M. Augustin, J. Slogar, H. L. Somrak, M. Russ, M. Fanelj, M. Barker, N. Gorsich, M. Tomazin, M. Fabjan, Mrs. Vranisich, Mrs. Koleta, Koleta Dairy, A. Petric, M. Herdovich, M. Rakun, L. Simonelec, K. Versek, A. Malesic, I. Rezek, M. Anzick, A. Sushman, Mrs. J. Glivar, M. Famers, A. Slanc, M. Dolinar, Mrs. P. Jarnevich, R. Skul, M. Skul, K. Shraj, M. Nartnik, J. Mesec, Mrs. M. Majer, druž. A. Zdesar, A. Zaic, Mrs. Stepanich, J. Mihelich, A. Rabnikar, Mrs. M. Trontel, J. Sinkovec, J. Cuklja, F. Pajk, A. Zupan, F. Korosich, A. Peterlin, Mrs. V. Molle, K. Kambick, Mrs. M. Polanshek, M. Usnik, N. N., M. Stariha, M. Rosnik, K. Mauser, J. Prebil, A. Mozina, N. N., Mrs. J. Heraver, John Kojal, F. Hren, K. Pavesich, M. Papesch, A. Ausvald, E. Betgo, K. Tovstoveršnik, M. Rihter, Mr. Veidel, F. Cankar, Mr. J. Bavik, M. Sodec, J. Peternel, F. Gnader, J. Varšek, A. Bizjak, F. Bizjak, M. Sortz, M. Bilthaver, K. Gerdovich, Mrs. F. Habnik, K. Kenik, M. Aister, R. Molan, M. Koželj, M. Terzar, Mrs. A. Shener, U. Lopatic, M. Spelich, M. Furar, A. Oklesen, M. Mohorko, J. Kirn, M. Parenich, F. Gregorich, K. Clarett, M. Pogacnik, K. Poul, M. Pogacar, N. N., Export, Pa.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

I want to thank you for the lovely card you sent me. When reading the "A. M." I noticed that the letters are getting to be more interesting. I suppose the Junior Friends have more pep now that it is vacation—or have they? I wish all the Juniors a Happy Vacation! Enclosed are also the answers to the contest.

Your Junior Friend,

Josephine Lindic (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

Again I pick up my pen to relax my fingers from the stiffness obtained from the long vacation I took. Talking about vacation, why, it's almost gone (boo-hoo-hoo!) Another month and we'll be back in the old school-room wondering what we forget in vacation time. By the way, my fingers aren't as stiff as I thought them to be. Maybe I worked hard enough, don't you think so? (Let's see the blisters.—J. F.)

Oh, I almost forgot I'm writing to the new Juniors' Friend. Welcome to this corner Father! If the former Juniors' Friends is reading this, I hope that when you return you won't forget your friends. You know, drop us a line or two. I hope you're enjoying your trip!

Tomorrow, August 6th, Rev. Gabriel Rus will celebrate his first High Mass in Europe. (Na Bled). He was formerly a parishioner of St. Lawrence Parish. He attended Cathedral Latin High School for two years. Then he went to Dayton where he continued his education. He entered the Society of Mary, and after teaching school for a few years, Brother Rus was sent to Fribourg, Switzerland, where he entered the Seminary to study for the priesthood. He will stay at Fribourg for another year, and then will return to the U. S. If God permits, my brother, who is also at Fribourg, will be ordained next summer.

Again I am sending in the answers to the contest published in the August issue of the A. M. (Not too late, am I?) Here's wishing myself plenty of luck.

Your Junior Friend,

Josephine Lekan (Cleveland)

Dear Rev. Father,

Last time I wrote about Trieste. This time I shall write about Dubrovnik, a Seaport city in Yugoslavia. Dubrovnik is called the teacher of the South Slavs. It is also a city of great History and refined civilization. Dubrovnik was for many centuries an Independent Republic on the Adriatic and did not lose its independence until the time of Napoleon. The city still preserves a

charming sense of age and originality. All varieties of Mediterranean trees and flowers flourish here and add very much to the beauty of the landscape. It was here also that the Great Marco Polo was born—not far from the city in a little village. Whatever may be the beauty of various places in Dalmatia, all must bow before the "Pearl of the Adriatic." For not only is it one of the most beautiful towns in Europe but, like Venice, it is unique in the World. Located defiantly upon ragged cliffs, its formidable forts, towers and medieval monasteries, its stone houses with mellowed dark red roofs, a natural park of palms, cypress, olive and cacti trees—all are simply wonderful to behold. Dubrovnik is really a sight which can never be forgotten. It also has the best hotels on the coast and is a great tourist center not only in the summer but during winter also.

Its mild climate and sub-tropical vegetation make it the axis of Yugoslavia. Riviera, which stretches from the Island of Korcula to the Bay of Kotor, is most widely known.

Next time I shall write about Split and Črna gora (Montenegro). Before I forget again, I joined the Slovenian tamburitza Orchestra of Brooklyn. Our music teacher's name is Ivan Gregorovich. I also met a new Slovenian friend, John Hervatin, who plays the bass. I belong to the third brač and play a mandolin. The very first song I learned to play was "NaPlanincih" and also a Serbian Waltz: "Samo Nemoj te." Well, this is all till I write again.

Your friend,

Julius Šustarič (Brooklyn)

Dear Father,

Here I am ready to write you again with not very much news. I noticed in the A. M. that your letter to the Juniors is missing this month. (or didn't you write one. I guess the heat has got you). Well, I hope you write one next time because we are always glad to hear from you.

I joined a drill team made up of Catholic Slovenian girls. We meet every third Sunday of the month at St. John of Vianney Church. If I'm not mistaken, I think that is the church you are going to visit this summer, aren't you?

I am sending in the answers to the contest this month, hoping I win. May God bless you!

Your sincere friend,

Pauline Rosa (Detroit)

Dear Rev. Father,

The first thing I will say is "hello." I am writing to you to let you know that I received your lovely card, and I thank you for it. I thank you also for remembering me. Was I surprised when you wrote that I was the winner for the July contest.

July 25th was my birthday. I am now 13 years old. July 26th was my name day. When I go to church I will remember you in my prayers. I hope this letter reaches you while you are in good health and happy.

I remain, your friend

Anna Moltich (Sheridan, Mont.)

P. S. The last time you put my letters in the A. M., you

didn't spell my last name right. It is spelled: Moltich. (Sorry Annie! I need glasses. J. F.)

To the New Juniors' Friend,

Dear Juniors' Friend,

Well, here it's time to write again. I enjoyed reading the letter in the July issue of the A. M. I agree with Jane Zvokel about that Art Contest that she suggested. I'd enter that Art Contest if there ever will be one in the A. M. because I like to draw and am interested in art.

I have already sent in my answers to the contest and I don't think it's necessary to send them in again, is it? I was really disappointed with some of the Juniors because only a few sent in answers for the same contest. I think they will—at least they ought to because of your strict but nice letter. Now I must close.

A friend,

Angela Marolt (Gilbert)

To the Old Juniors' Friend,

Dear Father,

I sure was pleased to get your nice and interesting letter. I do want to thank you for it and also for the lovely little booklet about Bishop Baraga. I read it all the day I got it.

The exams weren't so easy and not so hard either. They weren't so bad anyway. You sure did make a nice offer about my marks' average. Well, I'll tell you that my average was 94%.

How are you spending your vacation? Why don't you come to Minnesota for a vacation? If you ever do, drop in to see me. O. K.? I hope so. We had Confirmation on the 18th of June. The altar was decorated very beautifully. I wish you could have seen it. I think I've said quite enough so I'll close hoping that you'll write to me soon.

Your friend,

Angela Marolt (Gilbert)

Dear Rev. Father,

I want to thank you very much for the nice missal I have received some time ago. I was glad to see my name in print as one of the five winners and I want to congratulate them also. I will always keep the missal as long as I can. I am always so busy that I don't get time to write. Otherwise I would have written to you long before this.

We are having nice weather. It rained pretty much for a while. I am sending my entry for the Contest. The answers are on the other side of this paper. Here's wishing you lots of luck!

Your Junior Friend,

Mary Koshir (Mellen, Wis.)

Dear Rev. Father,

Our school left out May 27th and was I rather glad. I passed through all my subjects and will be in the fourth grade this fall. I was nine years old the 7th of June.

My favorite summer sport is swimming. I go swimming out to Loon Lake about two miles from town. I have other favorite sports such as games, played at home. Vacations are fun, aren't they Father?—if you don't have to work.

We had Catechism for three weeks. We will have it again next fall. I did not make my first Holy Com-

munion yet, but will make it next year. I think I will be closing now.

Your friend,

Leona Ann Koshir (Mellen, Wis.)

Dear J. F.,

This is the first time I am writing to the A. M. I just graduated from St. Joseph's school on June 11th. On July 23rd we went to Oak Grove for a big celebration of the K. S. K. J. building. Several people came from Ohio; also the Ohio band. You ought to see the Ohio band outfits. Our band was also there. We had free buses going up.

Your New Friend,

Marie Metesh (Joliet)

Dear Juniors' Friend,

I almost forgot to write to you. I wrote in for the Ave Maria in May. My mother is always telling my sister to write. She finally made up her mind to write. I am entering this month's contest.

Therese Metesh (Joliet)

Dear Juniors' Friend,

This is my first letter to the Ave Maria. My Mother and \$ like to read it very much. I also get three other magazines. But I like the Ave Maria the best. Oh! I almost forgot to introduce myself. I am eleven years old and am going to the seventh grade of St. Vitus school. I like my teacher very much. I like school, too! Won't some of you Juniors please drop me a line?

Your new friend,

Olga Mozic (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

I hope you will excuse me for not writing to you so long, but I have been so busy. We have had vacation school since I last wrote to you. We were taught by two Ursuline Mothers for four weeks. We learned many things that we didn't know before.

The school closed on July 16th with High Mass and Benediction. There were about twelve children that made their First Holy Communion. Father also gave a wonderful sermon.

Vacation will soon be over and school will begin. I hope all the Juniors had a good vacation. Mine was pretty good. At present, I have my two cousins from St. Louis visiting with me. We have a good time making ice cream and swimming.

"Anna and Barbara A.": Where are you that you don't write to me any more? Did you go on a vacation anywhere?

Goodbye and God Bless You,

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Dear Rev. Father,

I enjoy reading the Juniors' Corner very much. This is my first letter to the Ave Maria. My mother has been getting this magazine for fourteen years. Somehow, I never got to read this magazine, because I couldn't read Slovenian very well. Once my mother told me that there was an English section in the Ave Maria called the Juniors' Corner. I then became quite interested in it. I am still a bit puzzled though. What is the Juniors'

Corner? Is it a club, or is it just something interesting to read, or well, just what is it? Will you please write and tell me about it, Father?

I enjoy reading the stories, riddles and letters. I take special interest in your contest, therefore I am entering the Contest for August. My answers are enclosed.

A curious friend,

Angela Glavon (Cleveland)

Dear Father,

I was very glad that my letter was put in the Juniors' Corner and that I won the contest. Thank you so much for the lovely card you sent me.

I was very much surprised to hear that I won the contest, as I was away in the country. I was staying at some Slovenian people's house for two weeks, near Middletown, California. The people up there gave me a phonograph and twelve records. I also got an old phonograph home. Collecting phonographs and records is my hobby. I have lots of fun with them.

Well, I have nothing more to say, so I will be going now,

Yours truly,

Donald Kambic (San Francisco)

Dear Rev. Father,

Howdy! Father. Here comes Euclid's news. Euclid's feeling fine, it's in perfect health. Is "Chicken-on-the-car" all right? I hope so!

I haven't much to say, so I guess I'll answer the Contest right away. O. K.

Your friend,

Fanny Intihar (Euclid)

Dear Juniors' Friend,

I was very much surprised when I saw my name as winner of the flower contest. Many thanks for the misal and also for the lovely card you sent me.

I would like to have a Pen Pal very much. I haven't much to say now, so I'll close with a "cheery goodbye" until next time.

Your Jr. Friend,

Josephine Lindic (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

Greetings to the "New Juniors' Friend" from a "prodigal." I apologize for not writing sooner. It was that "homework" which always kept me busy. But now, since I'm out of school, you'll hear from me more often (I hope).

I'm enclosing a clipping (taken from one of my school papers and if you find it worth while to be published, you may do so.

I am also enclosing my entry for the Contest. Well, that's all; may God bless you, and goodbye.

A faithful reader,

Mary J. Muha (Chicago)

JEEPERS CREEPERS

D'ya know what I did the other day? Believe it or not, Flo I was talking to one of the priests and I asked him for some advice. Heck, did I get plenty!

I said to him, "I'm having a lot of trouble with wild

thoughts. Just can't seem to get them out of my mind. I thought, you'd give me a remedy, sort of a formula, like x plus y , and boom, no more thoughts.

And do you know the first question he asked me? He says, "What do you read during the week?"

I told him I didn't read much of anything. I usually look at the pictures and read the wise cracks in a few movie magazines which my sister buys, but outside of that, only *Life*, *Look*, *Liberty* and the daily papers.

Well, do you know what happened! He threw his hands up and I think he almost fainted. "In the name of God why wouldn't you have bad thoughts, if that's the kind of stuff you are filling your mind with."

But right there I got him. I said, "Listen, Father, I go to confession and Communion every month; so you need not look at me as though I was a great sinner." I thought that would hold him plenty. But it didn't.

"You're like a fellow," he says, "who takes a bath every two weeks, and puts on clean linens and then starts to fool around the coal bin. How can such a chap expect to keep clean? Did you ever at any time read a life of a saint for variety?"

That is how he finished his talk. Of course it is a pleasure, but that only satisfies the sensual nature of man. We must satisfy our rational nature, to be happy, and this can be done by avoiding and destroying cheap, filthy literature. Remember, you can tell what a man is, by the books he reads!

(Clipping—sent in by Mary Muha, Chicago).

A PRAIRIE FIRE

One day a boy about sixteen years old was walking through the prairie. He noticed flames coming towards his home. He went a little farther to see the extent of the fire. The flames spread faster every minute. He wondered what to do. Suddenly he thought of an idea. He ran home to see if his father was home, but discovered that he had just left for the farm, with another man.

The boy wondered again. His mother was ill; he had to save her. He hurried for a plow. Then taking it, he plowed a furrow all around the house and ran for the hose.

The fire was coming closer but made no headway since the wet furrow choked the flames. Meanwhile the boy stood by his mother watching the outcome. The fire was dying away. The boy almost cried from joy to think his plan had worked.

When the neighbors heard about this boys' bravery, they reported to the firemen. The boy was awarded a medal for saving his own and his mother's life.

—St. Christine's Flash
Wm. Medved.

FLIES . . .

So small a creature, yet how annoying it can be. When you settle down to read, write or sew and the nosy little fly (more often flies) settle down also (on

you) to watch you. It is often a ticklish situation and becomes exasperating when these "friends" insist upon such a friendly relationship. Simply waving them away helps for a while. When our temperature rises, we grab a fly swatter or anything handy and lie in wait for the enemy. If the need arises we even manage to attack, not content with defensive warfare. Around the room we'll go, seeking the favorite "summer resorts" and "landing fields" of the winged pests. Our satisfaction mounts with every enemy laid low. At long last we settle down again. Perhaps one or two flies still fearlessly attack us. But we no longer fear them. In time we "finish them all off."

Now, why in tarnation did someone open that window? Oh, it was so hot and stuffy that they simply had to leave some air in (and through a window without a screen). Again, why doesn't that silly kid close the door! Either go out or stay in the house. But, please close the door!

. . . and Temptations

At times one is simply surrounded by temptations. They continuously attack us. What do we do? As in the case of the flies—at first we patiently repell them. When their presence becomes too annoying—what do we do? The line of least resistance is—to yield to them and commit sin. However, as good practical Catholics, we grab a flyswatter—prayer, and defeat them one by one. Finally only one or two remain, as in the case of the flies. Even these we overcome with a little diligence and perseverance.

Who was the "friend" of yours who opened the window and let the flies in—gave you the magazine, or talked the "garbage" which brought fresh temptations? Who was he foolish one to keep the door open—exposed so much that nothing was left to the imagination? If these be friends, bid them farewell before it is too late.

Before starting to kill the flies again, close the window and shut the door or you'll be wasting time and effort. If you wish to succeed against temptations leave the person, place and get rid of the thing.

. . . and Horseflies

Who hasn't heard of a "horsefly?" Can they sting! Who hasn't experienced a severe temptation that leaves you weak! You haven't? Then, thank you're lucky stars! These "horsefly-temptations" are under the personal direction of Satan. He tries to catch us off our guard. Though he cannot read our soul—he cannot measure our defense, still, outward signs indicate to him the right moment. He notes our eager scanning of the "battered" murder story, sees us looking at immodest pictures in the newspapers and magazines—then he attacks. Look out!

And you rarely kill a horsefly with one blow. If left to itself it recovers and flies away. Neither is the severe temptation repelled immediately. We should wield our flyswatter again and again in order to insure a complete victory. Don't you open the window or door and endanger others, or even do so and endanger yourself for the end spells spiritual RUIN.

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS Chapter VII.

The Beginning of His Immortal Labors

An Ottawa Indian village called Wagankisi, or Arbre Croche (Crooked Tree) later named Little Traverse, occupied, in Baraga's time, the present site of Harbor Springs, Emmet County, near the northern end of Lower Michigan.

Here Father Baraga began his labors, and proved, from the very beginning, his fitness as a missionary. His piety, humility and sincerity won many new converts to the faith and soon earned him the love and respect of the Indians. In two and a half months he had baptized seventy, and, before the year 1831 had passed, he had increased this number to one hundred and thirty-one.

Through an interpreter, a French-speaking, full-blooded Ottawa Indian of good repute, he preached, heard confessions and sometimes taught school. With this man, Father Baraga went from wigwam to wigwam, visiting the Christian Indians and seeking to convert the pagans. He wrote of the "undescribable joy and consolation" that he experienced when administering baptism, and, in a letter to the Leopoldine Society he spoke of "a never-to-be-forgotten day, for I have baptized as one time eleven pagans." Afterwards he often baptized even greater numbers at one time.

Sometimes a pagan Indian would bring to him his idols and other articles which excited the superstitious nature of the savage, that Father Baraga might burn them as a sign of the man's willingness to become a Christian.

His burning zeal transformed Arbre Croche into a model Christian community. On Sundays and Holy-days of obligation there were three other services besides Mass, whereas on week days, Mass and morning and evening services were held, all of which were well attended. He heard confessions almost every day, sometimes to the number of twenty or thirty. During the Christmas season the whole village went to the Sacraments.

(To be continued)

A GROWN UP ALTAR BOY

"It was at this time," continued Father Mell, "that Thomas thought he had a vocation to the religious life. But after spending four years as a guest of the monks at Charterhouse, during which time he practiced great penances, fasts, wore a hair shirt and went to Mass daily, he was told by his spiritual director that he was best suited for the married state and so he left the monastery.

"When he was twenty-six years of age, St. Thomas was elected to the House of Commons, which is one of the law making bodies of England. Even this early in his career he distinguished himself by boldly going against the big taxes of King Henry VII. Also about this time he married the daughter of a certain Mr. Colt. Six years later, however, his wife died leaving him with four

small children, three daughters and a son. For the sake of his children St. Thomas More married again. His second wife was very good to the children but she had no understanding of her husband's character.

Just before his first wife's death, Henry VIII succeeded to the throne and in a few years St. Thomas had risen high in the favor of the King. Sir Thomas was one of the most learned men of his time. There seemed to be nothing of which he was ignorant. He spoke as well in Latin as he did in English. He wrote a 'Life of Richard III.'

"When he was fifty-one years of age he became Chancellor of England. He held this high office until he resigned two and a half years later.

"Many funny stories are told about St. Thomas. One lady who had a lawsuit with him wanted to bribe him and sent him her glove filled with gold pieces. Sir Thomas said it would not be polite to refuse a lady's glove so he kept it but poured the money into the hands of the messenger who brought them. Another story is that his wife bought a lap-dog which unknown to her was stolen from a poor woman. The owner traced the dog but Sir Thomas' wife refused to believe her. The Lord Chancellor heard the arguing and said that he would settle the case. He placed his wife at one end of the room and the poor woman at the other. The dog he held on his lap. He told them to call the dog. It ran to the poor woman and Sir Thomas decided it belonged to her. So, to please his wife, he paid for the dog in gold and gave it to her."

CONTEST FOR SEPTEMBER

Find the concealed jewels in the following sentences. Neatness and promptness in sending the answers will also count. "The early bird catches the worm" which means, have your letters in by September 10th.

1. I ate a pear late this morning.
2. Yes, Di, a Monday will do very well for an appointment at the Dentist's.
3. Why don't you play the piano, Pal?
4. Your uncle would like you to buy him a cigar, Nettie.
5. On a gate, near the barn, a flock of crows were sitting.
6. Sister, rub your hands if they are cold.
7. The top azure colored hat fell down.
8. Jump in the aqua, Marine.
9. From whence came thy strange friend?

Dear Juniors,

"School days, school days." My, but in a short time you'll be in school again. When you'll be reading this it will be a few days before school opens. Dig out the old school bag and see if it is still good for another year's work. Paper and pencils, pen and ink, reading, writing and 'rithmetic books; on your mark! get set—now wait for the starting gun.

I can just imagine what a scramble there will be for choice seats. Of course, teacher will insist on having

her own way whether it be having all the boys on one side, girls on the other; or, the boys between the girls to keep them out of mischief. Yes sir, soon you'll be looking at those "old books" and thinking of the nice times you had during vacation. Wait! I have an idea. How about nine months of vacation and only three months of school? Motion is made, seconded and carried by thousands of votes. Only a few are against the idea: fathers, mothers and teachers. Too bad but, they win.

This month's contest isn't very hard. Read it slowly and read it again. The precious stones will soon pop out of the sentences. Don't forget to send in the answers by the 10th of September.

So Pauline Rosa of Detroit missed my letter in last month's issue. I wonder how many others noticed that it was missing? Maybe it was the heat, Polly or maybe it was something else. I'm not talking! Julius Sustaric again takes us on a trip through Europe, this time in Trieste. Welcome, new juniors, to the Juniors' Corner! The Almanac will soon be printed. Now's the time to send in stories and poems that you wanted printed.

Well and good bye for this month. I hope you don't find school too hard and that teacher will be easy on you.

The Juniors' Friend.

P. S. The Old Codger, that is, the old Juniors' Friend misses a lot of his friends. I think he will gladly take his old job back—if you write in and ask him to. J. F.

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST:
EVA CULUM, BUTTE, MONTANA.

Dear Rev. Father,

This is the second time I am writing to the A. M. I have to thank you for the beautiful card you sent me last time. I didn't have time to write for the June A. M. because we were graduating. I sure hate to leave our school as I liked it and the Sisters very much. I received my diploma on the 29th of May and some awards also. One was for writing and one for arithmetic. The day after, we had our pictures taken. After taking our pictures, Rev. Father Pirnat, our pastor, treated us to the movies. I sure enjoyed every minute of our graduation.

I would have written for the July issue but I was sick. In fact, I never feel well. I have to make frequent trips to the doctor as much as I hate to, but I have to. I guess I'm taking too much space, so I'll have to close. I also wish more Butte sleepy heads would write as Ann Marie Krstulich said.

So, good-bye untill next time,
Eva Culum, (Butte, Montana)

WINNER OF THE RIDDLE CONTEST: Angela Glavan, Cleveland, Ohio.

CORRECT ANSWERS TO THE RIDDLES

1. A broom. 2. An arm chair. 3. The back of the clock. 4. Heat, because you can catch cold. 5. A

- comb or saw. 6. A river. 7. When he is licked and put in the corner. 8. By killing him on Saturday. 9. The bridge of the nose. 10. Because Noah SAT on the deck. 11. Because he is dead. 12. To cover their head.

RIDDLE ANSWERS SENT IN

1. What goes all around the house without legs?
Ans. A house's shadow.
4. Which is the swiftest, heat or cold? Ans. The one that comes first.
7. When is a school boy like a postage stamp? Ans. Because they are both stuck on (girls). When he is licked and put in a corner to make him stick to his letters. When he is sent to the office and stamped on.
11. Why do they bury an Indian Chief on the north side of a hill? Ans. To keep him covered up.
12. Why do sailors wear white hats? Ans. It is a part of their uniform. Because they want to. You've got me there.

WHERE HAPPINESS IS FOUND

- In friendships.
In good wishes.
In helping others.
In friendly letters.
In pleasant words.
In little courtesies.
In little kindnesses.
In unselfish service.
In a clean conscience.
In work that we love.
In healthful recreation.
In cultivating the mind.
In doing duty cheerfully.
In making others happy.
In facing life with a smile.
In frequenting the Sacraments.
In suffering for Christ.
In achieving worthy ambitions.
In the companionship of books.
In doing one's best regardless of reward.

GENEROUS SOULS who feel themselves called to the religious life but still desiring to feel at home working with their own, for the glory of God and salvation of souls may write for information to:
Sister Provincial, Mt. Assisi Convent,
Lemont, Illinois.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

Brat. Akurzij

UNIONDALE, PA. — Piše Charles Kovacic. — Oprostite, da Vam sedaj pošiljam naročnino za list Ave Maria. Je pač tudi tukaj tako, kakor povsod širom Amerike, da smo farmarji vedno kratki za denar. Rad bi Vam tudi poslal kaj za novo semenišče, toda sedaj nemorem, ker imam preživljati 13 glavno družino (Čast Vam Mr. Kovacic!) a bom pa pozneje, ko bomo zložili kaj skupaj. List Ave Maria je v našo hišo vedno dobro došel. Podpiral ga bom, dokler bo kaj v moji moči, ker je naše podpore več kot vreden. Ako bi se zavedali tega rojaki širom Amerike, bi list lahko izhajal trikrat na mesec, toliko naročnikov bi imeli. Pa seveda za vse imajo denar, le za dobro čtivo ne. Kaj hočemo, tako je dandanes. Prav lepi pozdrav vsem čitateljem tega lista.

BETHLEHEM, PA. — Piše Mrs. Edw. Robar. — Zopet se oglašam ter Vam pošiljam nadaljna dva nova naročnika in za šest sv. maš. Mislim, da ne bodete hudi radi tega. (Prav gotovo ne.) Silno me radovednost muči, kaj delajo Vaši zastopniki širom Amerike, da je tako malo čuti od njih. Saj je tudi pri nas v Bethlehemu depresija, pa se kljub temu ne ustrašimo. Še se dobijo dobri ljudje, ki se zavedajo, kaj jim nudi list Ave Maria. Zatorej dragi zastopniki širom Amerike na noge! Stopimo se v vrste in agitirajmo vsi za list Ave Maria, ki prinaša toliko dobrega čtiva, katerega smo ga dandanes v teh razburkanih dneh tako potrebni. Pozdrav Vam in vsem zastopnikom ter zastopnicam širom Amerike.

BARBERTON, OHIO. — Piše Jennie Skerl. — Danes Vam pošiljam 5 starih in eno novo naročnico. Ker mi je eden stari naročnik odpovedal, si nisem dala poprej miru, dokler nisem dobila novo na njegovo mesto, da mi ne bi morda dotični gospod, ki dela tam pri vas v OFFICE očital, češ: Lahko je naročnike brisati, ali težje jih je dobiti. (Čast Vam, Mrs. Skerl!) Prosim, pošljite list novi naročnici tudi za JULIJ. Tudi oglasov za koledar bom nekaj dobila, seveda bi jih bilo lahko več, ako ne bi bilo te nesrečne de-

presije. Upam, da se zopet kmalu oglasim s kakim novim naročnikom. Pozdrav vsem, ki jim je list Ave Maria pri srcu.

CALUMET, MICH. — Piše John Plut. — Pregovor pravi, da obljuba dela dolg. Torej je moja dolžnost, da svojo obljubo izpolnim. Moj brat Anton je bil dvakrat operiran v Rochester, Minn., ali kljub temu se je moral podati še na tretjo operacijo. V resnici sem se bal za njegovo življenje, kajti nadlegovala ga je mučna bolezen, namreč rak, ki je tako redko ozdravljiv. V te stiski sem se z zaupanjem zatekel k Mariji Pomagaj z obljubo, ako mi brat ozdravi bom daroval po svoji moči dar za njeno svetišče, ki ga sedaj zidate v Lemontu. Hvala Bogu in Mariji Pomagaj, moje zaupanje ni bilo zaman. Po treh tednih se je brat vrnil popolnoma zdrav in čil, tako da se sedaj bolje počuti ko leta in leta poprej. Iz hvaležnosti prilagam svoj mali obljubljeni dar Mariji Pomagaj na altar. Vedno bom pa hvaležen Bogu in Mariji Pomagaj za ozdravljenje mojega brata. — Stari naročnik Ave Maria.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frances Marolt. — Zelo sem želela obiskati letos naše ameriške Brezje. Ta želja se mi je izpolnila dne 22. julija, ko smo srečno priromali v Lemont. Moja prva pot je bila v cerkvico Marije Pomagaj, kjer sem se Mariji zahvalila za prijete milosti ter obenem sebe in moje drage priporočila v nadaljno varstvo. Od veselja so se mi zrosile oči, da mi je bilo dano še enkrat gledati mili Materin obraz. Ah, kako ljubeznjivo zre na nje, ki jo z zaupanjem prosijo pomoči. Zdi se mi kakor bi rekla, — pridite k meni vsi, ki vas tarejo bridkosti vsakdanjega življenja; jaz bom prosila svojega Sina, da vam jih polajša. Res kar potolažen se počuti človek, ko gleda ta mili obraz. Vsa duhovno poživiljena se podam na to na hriček h groti. Ne morem popisati, kako lepo je tukaj. Zdi se mi kakor, da mi kliče Lurška Gospa: Jaz sem kraljica nebes in zemlje. Tukaj kraljujem, v nebesih stolujem. Res blagor vam, ki ste tako srečni, da lahko večkrat obiščete ta

presrečni kraj, kjer človek zajema toliko duhovne tolažbe.

Prav lepo se zahvaljujem velečastitemu P. Aleksandru za vso njihovo prijaznost, kakor tudi tistim, ki so nam razkazali zlasti novo stavbo, ki bo v resnici nekaj krasnega ko bo zgotovljena. V resnici smo se čudili, koliko skrbi, težav in bridkosti ste si naložili, ki je zvezano sto prekrasno stavbo. Kdo to zanika, ni na pravi poti. Zakaj, koliko imate bridkosti in težav tudi predno odgojite mladeniče, da dosežejo ALTAR GOSPODOV, od koder delijo duhovno pomoč zavednim slovenskim rojakom. Vsa Vaša žrtva je le za narod. Dragi rojaki širom Amerike: Zavedajmo se tega, in pomagajmo po svoji moči lajšati gorje tako požrtvovalnim gospodom frančiškanom, katerih namen je le pomagati nam in našim potomcem.

Bodite prisrčno pozdravljeni vsi, ki bivate v Lemontu ter tudi vsi romarji, ki iščete pri Mariji Pomagaj pomoči.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Frank A. Pirc. — Velečastiti duhovni gospodje: V pregi bu Vam tudi midva pošiljava za par opek in kličeva blagoslov božji na Vaše podjetje. Želiva, da bi vam ta mali dar \$25.00 pripomogel, da bo čim prej dogotovljeno in blagoslovljeno, da bi se fantje, ki se učijo za gg. duhovnike še bolj pridno učili, ker bodo imeli boljša ugodnost, kakor so jo imeli njih predniki. Upava, da nas bote že letos pozvali na blagoslovitev, kamor bomo z veseljem pohiteli, samo ako bo čas dopuščal. Vas pozdravljava z Bogom in Marijo.

PUEBLO, COLO. — Piše J. Meglen. — Tudi jaz hočem malo pokramljati z vami dragi naročniki Ave Maria. Ime Ave Maria se mi dozdeva, da je najlepše in najtolažljivejše na svetu. Zato pa podpirajmo list, ki nosi to lepo ime zlasti mi, ki se bližamo pragu večnosti.

Lepo slavnost smo imeli pri nas 30. julija, ko so naš veleč. g. župnik Ciril Zupan blagoslovili nove orglje. Toda ni veselja brez žalosti. Takoj drugi dan nas je zapustil od kapi zadet obče spoštovani Mr. John Roitz. Prejšnji dan je bil še za botra pri blagoslovitvi orgel, ki je z mladeniškim glasom prepeval obče znano pesem — Lepa si lepa si Roža Marija, kljub temu, da je bil že 76 let star. Bil je ustanovnik dr. sv. Jožefa štev. 7. On je oče našega g. pomožnega župnika Rev. Anthony Roitz. Zapušča žalujoco soprogo, pet hčera in tri sine. Ganljivo je

bilo videti, ko je sin duhovnik upravljal zadušnico ter pogrebne molitve ob navzočnosti mnogo gg. duhovnikov in znancev in prijateljev, ki jih je bila polna cerkev. Nobeno oko ni ostalo suho, ko so mu orgle prvemu zapele v zadnjo slovo pod vodstvom Mr. John Germ, ki je gl. predsednik KSKJ. Naj mu bo blag spomin in ostalim pa naše sožalje. (Tudi uredništvo in upravništvo Ave Maria izreka prisrčno sožalje.)

Kakor pišete, gre delo z vašim samostanom in cerkvijo dobro naprej, tako da bo že letos gotovo. Bog in Marija naj podpirata vaše prepotrebno delo, ter vam naklonita mnogo darovalcev, kateri naj vam lajšajo skrbi.

Kako rada bi tudi jaz pohitela na ljubljeno Ameriško Brezje, toda, žal vsled bolezní se ne upam na tako dolgo pot. Blagor njim, ki imajo priliko, da se poklonijo Mariji Pomagaj.

Pozdrav iz daljne Colorade vsem dragim naročnikom širom Amerike, pa želim, da bi se v čim večjem številu oglašali v našem kotičku, da tako vsaj skozi list pokramljamo med seboj.

EUCLID, OHIO. — Piše Jennie Shivitz. — Ko sem danes čitala list Ave Maria sem se spomnila, da je potreba poslati za lučke, katere prosim prižgite na Marijino Vnebovzetjet pred sliko Marije Pomagaj. Tudi pri nas v Zagradcu na Dolenjskem imamo na ta dan žegnanje. V prav lepem spominu mi je ostal ta praznik, zlasti vsled tega, ker sem ravno na ta praznik vzela slovo od rodne grude, ter se izselila v to daljno Ameriko.

Ne rečem, da sem ena izmed najbolj po-božnih, ali vendar v Marijo imam pa neomajano zaupanje, zakaj kadar koli in kaj koli sem jo prosila, sem bila vedno uslišana. Naj povem še to, da sem imela pred 14. leti sanje, ko sem videla živo pred seboj Marijo Pomagaj na Brezjah. Ta slika mi je vedno pred očmi, ki krepi moje zaupanje do nje. Silno hrepenim videti tudi Amer. Brezje, kar upam, da mi bo v nedoglednem času izpolnjena tudi ta želja. Bodite prav lepo pozdravljeni vsi.

BRIDGEVILLE, PA. — Piše Mary Ušeničnik. — Danes bi pa tudi jaz rada bila med kramljanjem, kjer vam javljam, da tudi pri nas smrt ne izbira. Kot služkinja Gospodova je pretrgala nit življenja hrabremu možu Antonu Pustovrh. Tako nepričakovano hitro ga je Bog poklical iz te solzne doline, da niti ni imel časa zaklicat svoji družici v zadnji pozdrav z Bo-

gom. Zjutraj se je podal zdrav na delo v pre-mogokop, a že ob 11. uri se je usulo kamenje na njega, tako da je po dveh urah silnega trpljenja izdihnil svojo blago dušo v bolnišnici. Pokojni je bil mož za vzgled celi naselbini. Ko sva pred leti s Fathrom Bernardom agitirala za mesečnik Ave Maria, je bil prvi, ki se je naročil in ostal naročnik do svoje nepričakovane smrti. Doma je bil iz črnega Vrha nad Polhovem Gradcem. Družina ga bo zelo pogrešala, kot dobrega očeta in skrbnega moža, kajti v resnici je bil spoštovanja vreden mož. V pregibu pošiljam za sveto mašo v blagor njegove duše. Naj mu bo Bog milostljiv sodnik. — Priporočamo ga v molitev vsem naročnikom.

CANONSBURG, PA. — Piše John Pelhan. — Prav gotovo so bili ljudje malo kje tako pridni in skrbni za vsakdanji kruh, kakor ravno v moji vasi. Primerjal bi jih pticam selivkam. Vsako spomlad, ko je pričelo solnce malo bolj toplo postajat, so se porazgubili na vse kraje. Žene in dekleta so hitele v Ljubljano sadje prodajat, a možje in fantje pa, eni zidat na Pivko, a drugi zopet v Avstrijo ali Nemčijo, delat v gozdje ali pa reke regulirat. Premožnejši kmetje so bili v resnici skrbnih, kje bodo dobili delavce za poljska dela. K takemu transportu na smo z robcem svojem mahnili v pozdrav in smo zdrčali čez lepo Gorenjsko ter zaklicali: Adijo Kranjska dežela, Bog ve, če se še vidimo.

Nemško sem se bil tudi jaz pridružil. Parkrat Delali smo na cesarskem, tako da lahko rečem, da sem tudi jaz cesarja služil čeprav nisem bil nikdar vojak. Ko je proti pozni jeseni tam dela zmanjkalo, smo jo mahnili nazaj proti naši ljubljani Kranjski. Ker so pa tedaj ravno vrtali predor od Jesenic proti Bohinju, smo dobili delo na Jesenicah, a vsled slabega stanja nismo dolgo vzdržali. Tisto nedeljo je bila sveta maša za nas delavce na prostem. Bila je tudi pridiga, čeprav bo pa že od tega krog 40 let, se še danes dobro spominjam te pridige. Nagovor je bil: Zakaj ne verujemo? Rekel je, prvič morda zato ne, ker smo premalo poučeni v verskih resnicah in drugič pa morda zato, ker nam je vest vsled preobilice grehov zakrknila. Povedal nam je tudi za vzgled nevednosti, kako se zgodilo v nekem mestu, ko je prišel duhovnik bolnika previdet.

Ko zapazi bolnikova žena duhovnika, mu

reče: Gospod prosim, kar s te sobe dajte možu svete zakramente in od vezo, kajti on se silno boji duhovnikov. Ko ji pojasne, da se mora mož prvo izpovedat in potem dobi šele odvezo, se poda k bolniku, kjer vse potrebno opravi. Nato ji reče: sedaj pa lahko pridete noter, bom mu podelil sveto poslednje olje. Žena ga pa vpraša, kakšnega olja pa čem prnesti, ali je dobro Laško olje?

No tukaj se takoj vidi, koliko je bila ta žena versko izobrazena. Takih je na stotine med nami, ali še več pa takih, katerim je vest vsled preobilo grehov zakrknila, zato pa bljujejo blato, kakoršnega je srce polno. Ali ni res tako? — Pozdrav vsem rojakom širom Amerike.

WAUKEGAN, ILL. — Piše Ivanka Gre-gorka. —

NA LEMONTSKIH GRÍČKIH OB PRILIKI ROMANJA.

Krasno je bit na deželi,
kjer klošter na samem stoji.
Vsak romar ma svoje veselje,
ko k Materi sem prihiti.

Solze so mi zalili oči, ko sem videla toliko busov in nepregledno vrsto avtomobilov in ljudi, ki so vsi hiteli za enim in istim ciljem, da se prej poklonijo naši nebeški Materi Mariji. Zdelo se mi je, da se vsi tako zaupno obračajo k njej, kakor otroci krog skrbne mamice. Ko sem vse to gledala, mi je nehote prihitela beseda iz ust. Naš slovenski narod je še veren, ni ga še potegnili v svojo sredo brezverci, ki si na vso moč prizadevajo. Zlasti je bilo veselje gledati toliko mož, ki se niso sramovali kloniti glave pred tisto, po kateri prejemo zemeljski otroci toliko milosti. Bil je nad vse ganljiv govor in krasno so prepevali med sv. mašo. V busu od Lemonta proti domu, to je bil šum! Petje, smejanje in tudi vriskanje vmes. Jaz sem pela bolj malo, ali vriskala sem pa kar za stavo. Prav razigrano smo prispeli srečno nazaj. Vse je bilo lepo in krasno, a samo ena napaka je bila. Prehitro je minulo. Oprostite, danes sem malo favlasta za pisat, kajti še sedaj mi po glavi hrušči in moje misli so pa na krasni lemontski planoti. Pozdrav vsem.

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUČI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUŽINSKI MOLITVENIK	\$0.40
SKRBI ZA DUŠO	\$1.00 in 1.50
RAJSKI GLASOVI	\$.30 in .75

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE od \$1.50 do \$5.00	
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day, \$2.00 do \$6.00	
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEY OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK, 75c do \$1.50	
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

2. Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.

3. Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, sedem žalosti M. božje.

4. Pri nas dobite tudi pripravo, kadar pride duhovik bolnika preveded. Cena od \$1.50 naprej.

5. Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.

6. Ako potrebujete kropilnike za blagoslovljeno vodo, in razne male stenske podobe ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.

7. Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

KRANJSKO-
SLOVENSKI

KATOLIŠKA
JEDNOTA

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNÁ ORGANIZACIJA V AMERIKI

ki posluje že nad 45 let.

PREMOŽENJE: \$4.400.000.00

ČLANSTVO: 35.500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 119.80%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in PRISTOPI TAKOJ!

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS